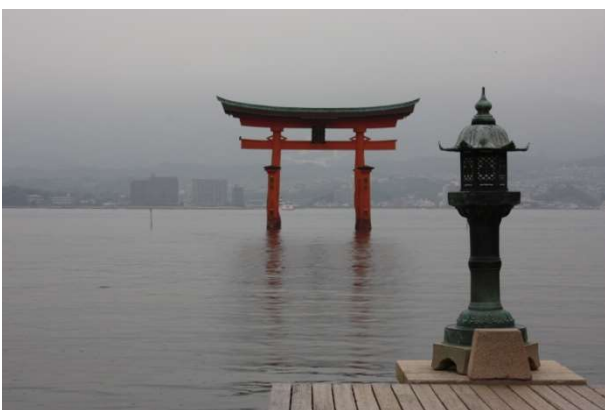

Dagbog 34

Dagbog for perioden 2010 Vinter i Danmark og sommerferien til Japan og Thailand

Forord

Denne dagbog er min 34. dagbog der beskriver perioden 2010 Vinter i Danmark og sommerferien til Japan og Thailand.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Indholdsfortegnelse

2010	Bygteq it a s bliver opkøbt af EG A/S
	Vinteren indtager Danmark
	Vi fjerner mos i haven
	Bliver inviteret til Japan af Yoko og Takashi
	Saver brænde hjemme hos mor og far
	Turen til Japan og Thailand

Efter en stille og rolig nytårsaften, var vi klar til året 2010, som jeg glædede mig meget til, grundet min planlagte rejse til Japan.

Mandag morgen den 4. januar fik jeg i Bygteq it pludselig meddelelsen "Du er hermed indkaldt til ekstra ordinært informationsmøde tirsdag den 5. januar kl. 10.00 på Munkebjerg hotel – og ikke mere info.

Og hold da op, hvor kom der til at gå mange rygter – mit gæt var lige fra start "Vi er blevet solgt og køberne hedder EG A/S" – uden at have den mindste anelse.

Men det blev spændende at se – sidste gang jeg var med til at blive solgt gættede jeg fra start rigtigt, med hensyn til køberne.

Mandag blev en dag, hvor der ikke blev "produceret" ret meget.

Tirsdag oprandt og alle var spændte på hvad der skulle ske og mødte op på Munkebjerg hotel. Det første der optog mig, var at bestyrelsesformanden for Bygteq it a/s var til stede, men ellers var der ikke noget at bemærke – indtil de skulle have IT udstyret til at virke – en mappe i stifinderen hed EG – kunne vi alle se.

Bo startede hårdt ud og kunne meddele at vi var blevet solgt og at køberne hed EG A/S, hvorefter bestyrelsesformanden fik ordet og fortalte hvorfor vi var blevet solgt, og hvad det havde betydet at finde den rigtige køber – det var trods alt en super sund virksomhed der skulle sælges.

Indtil nu – var min holdning, nå ja det var du jo prøvet før, det skal nok gå. Men så kom meddelelsen fra EG direktøren, at Bo havde valgt at stoppe, hvilket var et kæmpe "slag i hovedet". Hvem skulle nu bringe os igennem integrationsfasen med EG.

Fredag den 22. januar skulle der være et nyt informationsmøde og hvor organisationsplanen og andre hovedlinjer skulle være på plads.

Fredag den 15. januar blev der holdt afskedsreception for Bo, og hold da op, hvor var der mange der var mødt op på trods af det hårde vintervejr der hærgede. Der blev holdt mange utrolig pæne taler, og jeg syntes det var en bevæget afsked vi fik taget med Bo, og som han fortjente.

I januar deltog jeg sammen med folk fra EG i en produktpræsentation af Artesa og Navi-EI, og hvor vi skulle præsentere vores produkter, hvad de hver især kunne.

På dette møde blev det besluttet at sammensmelte Artesa og Navi-EI i en fælles løsning baseret på Artesa.

Fredag den 22. januar oprandt og alle var spændte på hvad der skulle ske og hvem der skulle være chef for hvilke personer og grupper. For os var det en underlig opdeling, og der blev snakket i krogene – så snart dette var muligt.

Jeg besluttede mig for at ringe til Jan Elmstrøm (direktør) for den nye Business enhed sammen med Kim Møller Jensen.

Og så er det, at jeg mest af alt havde lyst til at have holdt min kæft med tilbagevirkende kraft. Jeg var ikke tilfreds med valget at chef – det lå åbenlyst i kortene.

Havde jeg vidst hvad jeg i dag ved – havde jeg ikke åbnet min mund. Det var en ubehagelig uge, jeg måtte igennem og blev beskyldt for alt muligt, som der overhovedet ikke var hold i.

P.S.

Det skal efterfølgende siges at Martin (min nye chef) og jeg fik et fantastisk samarbejde sammen – selvom det var en hård start.

Vinteren var for alvor kommet – det væltede ned med sne og frosten havde også taget sit indtag. Vi brugte rigtig meget træ i denne periode, og kunne se at vi ville løbe tør for træ.

MHV 902 var ved at fryse inde i Lemvig havn, og der måtte tilkaldes assistance fra en isbryder. MHV 902 skulle forlægges til Thyborøn. Jeg deltog desværre ikke selv i denne spændende sejlads.

Ind i mellem var der dog også solskin – og så var det helt eventyrligt flot.

I hele vinterperioden blev der også gået til den i hal og gymnastiksal. Jesper var med til Gymnastik og Håndbold. Casper var med til Håndbold.

Hvad der var rigtig fedt, var at de begge var helt kanon gode. Mange trænere fra modstanderne kom hen til Casper og Jesper og deres trænere og roste dem for deres helt fantastiske spil og den måde de kunne skyde på, og ikke mindst deres fairplay

Både Casper og Jesper gik videre til kredsmesterskab – Jesper skulle spille i Holstebro og Casper i Sdr. Nissum – og så på samme dag.

Vi delte os op. Farfar og Atchara tog med Jesper og jeg tog med Casper. Både min mor og far havde set rigtig mange kampe og ville også gerne være med at se kredsmesterskabet. Mor kunne desværre ikke selv deltage, da hun havde slået ryggen meget kraftigt.

Jesper og holdet vandt kredsmesterskabet – Casper's hold kom desværre ikke længere.

I marts var der også gymnastikopvisning – og det måtte jeg selvfølgelig også se. Pludselig kunne jeg se at Jesper stod i sin egen "kø". Han skulle som den eneste vise en salto med skrue. Publikum var ellevilde.

Nu troede vi at alle sportsaktiviteter var ved at være overståede, men nej. Jesper skulle deltage i Humlebi Cup i Give – et overnatningsarrangement.

Jeg tog med derud om lørdagen, hvor de startede med en grim gang tæsk. De havde fået kamp til stregen.

Hvad der så lige skete, ved jeg ikke, men det var som om de fik monster mange kræfter. De vandt de 2 næste og jeg lovede Anita (træner) at komme søndag morgen for at hjælpe. Sdr. Felding gik videre og pludselig var de i finalen igen.

Alle spillere var dødtrætte, men de kæmpede som aldrig før, og pludselig havde de også vundet Humlebi Cup – det var helt enestående.

Træneren fra det andet hold kom hen til os og sagde: "Ham nr. 8 (Jesper) spiller fandme godt og så det kast han har... Jeg kan godt forstå at målmanden bliver bange, når han skyder.

I Påsken havde jeg besluttet mig for at fjerne mos. Mor og far ville gerne hjælpe, og jeg havde igen lejet en mos fjerner i Skjern

Og der blev gået til den – alle mand. Mor deltog ikke i det fysiske arbejde, grundet ryg problemer.

Vi fik revet 2 trailer fulde mos op – jo det var ret voldsomt.

I løbet af vinteren var vores billetter til Thailand og Japan også endelig kommet på plads. Thai Air stod for det hele – hos os var det Atchara der stod for det hele.

Vi skulle flyve fra Karup til København og på vej hjem skulle vi lande i Billund.

I løbet af vinteren kommunikerede jeg en del med Takashi fra Japan, og at jeg skulle besøge dem – kunne dog ikke bo hos dem. men pludselig kom meddelelsen – du kan bo hos os og du skal ikke betale noget for at bo hos os – du skal være vores gæst. Hold da op – det kom som en overraskelse.

Nu skulle jeg have udarbejdet en rejseplan, hvad det var jeg gerne ville ud og opleve – hvilket ikke var nogen let opgave – men det lykkedes dog til sidst.

Jeg havde fået udarbejdet en plan som jeg sendte ud til ham – til "godkendelse". Takashi havde ganske få ændringer til min plan – og syntes det var en fin rejseplan. Han ville sørge for alle de praktiske ting – og ikke mindst afhente mig i lufthavnen Narita i Tokyo.

Nu skulle der så findes gaver. Men hvad skulle man give til en japansk familie – efter mange timer på "nettet" fandt jeg løsningen. H. C. Andersen i Bing & Grøndal – og dertil en bog med 6 fortællinger oversat til japansk. Sluttelig fik jeg købt et bordflag med Dannebrog. Så nu var det også på plads.

Den 30/4-10 var vi til mors fødselsdag sammen med Minna og Leo og havde sædvanen tro en hyggelig dag, selvom jeg havde det dårligt – jeg havde en eller anden forkølelse over mig.

I starten af maj måned tog jeg igen en Microsoft certificering – denne gang i NAV 2009 og bestod i første hug.

I maj måned fik jeg også udvidet vores lille skur – da jeg skulle hente træ hjemme hos mor og far. Jeg skulle have omkring 9 rummeter, og det havde jeg i hvert fald ikke plads til inde i garagen.

Træ eventyret skulle foregå i Pinsen, men ugen forinden faldt jeg ned fra trappen og kurede hele vejen ned, hvilket ikke var nogen skøn fornøjelse jeg slog mig helt vildt og tror jeg fik trykket nogle ribben.

Fredag op til Pinsen tog Casper, Jesper og jeg hjem til mor og far og fik startet på savearbejdet – og det skred hurtigt fremad.

Lørdag til middag var vi faktisk allerede færdige med at save de 9 rummeter træ – og fik ryddet pænt op.

Søndag formiddag tog vi tilbage til Sdr. Felding. Mandag morgen kom Per Thomsen med lastbil og container og turen gik mod Skærbæk. Vi skulle med håndkraft læsse de 9 rummeter, hvilket kun tog omkring 1 time – vi var trods alt også mange – far, Casper, Jesper, Per og mig selv.

Efter en kort pause gik turen mod Sdr. Felding igen – mor og far fulgte med. De ville gerne hjælpe med at stakke træet og ikke mindst kløve det der skulle kløves – hvilket var meget.

Casper og Jesper knoklede sammen med os andre og omkring klokken 22.30 var vi færdige med at kløve, køre ind og stakke – og personligt var vi vist også alle færdige. Det havde været en hård dag.

Før Jesper skulle forlade "Lille skolen" ville han gerne at jeg viste billeder fra Thailand 2009. Så jeg fik sammensat et program med billeder og musik fra vores oplevelser i 2009.

A-klassen blev også inviteret, sammen med D-klassen – så der var rigtig mange – men hold da op, hvor var der stille. Alle gik op i det jeg forklarede – helt fantastisk.

Jeg lagde ud med at vise billeder fra Sydkorea og fortælle om Korea krigen samtidig med at sangen Jutlandia med Kim Larsen spillede i baggrunden.

Ugen før vi skulle af sted var der gadefest, hvor der blev gået til den. Vi havde en kanon fest. Jeg tog hjem omkring kl. 02.00 – skulle trods alt til Næstved dagen efter omkring kl. 14.00 – hvilket var en hård omgang.

Om onsdagen før vi skulle rejse, ringede jeg til lægen for at høre om vi skulle have en erklæring på Casper's medicin "Ritalin Uno", hvilket hun ikke vidste. Jeg skulle kontakte Apoteket. Jeg skrev en E-mail til Apoteket og fik at vide at jeg skulle kontakte Thailands Ambassade.

Jeg sendte en E-mail til Ambassaden og fik at vide at medicinen skulle godkendes af både af de thailandske myndigheder samt af Udenrigsministeriet, da medicinen indeholder "narkotika". De kunne dog også se at vi var i et stort tidspres, og at vi skulle sørge for kun at medbringe medicin til de planlagte dage og i original emballage.

Så kunne vi kun håbe på at der ikke blev problemer i lufthavnen i Bangkok.

Fredag den 25. juni 2010

Så oprandt dagen hvor vi skulle rejse – langt om længe. Vi havde besluttet os for at tage hjemmefra omkring kl. 10.00.

Gai – Lind, fra Herning ville køre os til Karup. Bilen blev læsset og der var de klassiske 4 kufferter + alt det løse. jeg havde min lille taske med H. C. Andersen, som der skulle passes rigtigt godt på.

Velkommen til Karup, skulle med mødes med en af Atchara's bekendte (Sawi og Finn), som også skulle til Thailand. Kl. 12.05 var der afgang og velkommen til København, skulle vi straks begive os videre til gaten – vi nåede dog lige at få en fransk hotdog, og Atchara nåede at få handlet lidt ind.

Vi skulle kl. 14.35 flyve med Thai Air og igen en Boeing 747-400. Denne gang sad vi næsten bagerst i flyet. Vi havde en god tur og omkring kl. 06.00 lokal tid, landede vi i Bangkok, efter en tur på 8.636 km og ca. 10,5 time.

I Bangkok skulle jeg straks gå ud til gaten, så det var hurtigt farvel til Atchara, Casper og Jesper. Jeg skulle igen flyve med Thai Air – denne gang en Boeing 777-300 ER.

Ankom lidt forsinket til Narita lufthavn i Tokyo i Japan efter en tur på 4.645 km. Nu skulle jeg bare igennem pas og told.

2 fingeraftryk – et billede – nogle spørgsmål og jeg var igennem og havde dermed fået visum for 90 dage.

Fakta om Japan

Areal	377.835 km ² . Strækker sig over 3000 km fra 20. til 45. nordlig breddegrad
Hovedstad	Tokyo (ca. 12. mio. indbyggere). Tokyo området ca. 35.000.000 indbyggere
Befolkning	128 mio.
Minoriteter	1,5 mio. burakumin, 650.000 koreanere, 50.000 kinesere, 20.000 ainu, 20.000 amerikanere
Befolkningstæthed	355 personer pr. km ² (125 i Danmark), i større byer op til 15.000 pr. km ²
Bybefolkning	80 %. Der er 3200 byer i 47 regioner
Levealder	84 år for kvinder, 77 år for mænd
Fødselsrate	1,3 børn pr. familie.
Erhverv	Service og andet: 65 %, Industri: 30 %, landbrug, skov og fiskeri: 5 %
Møntfod	Yen (Y). I 2010 er 1 DKR = 15 Y
Regeringsform	Konstitueret kejserstyre og parlamentarisk demokrati
Tidszone	8 timer foran Danmark (7 timer ved sommertid)
Flag	Det japanske flag hedder Hinomaru (solskive)
Sprog	Det japanske skriftsprog er en blanding af kinesiske tegn (kanji) og 2 fonetiske alfabeter, der udelukkende er skabt til det japanske sprog.
Klima	Spænder fra tropisk i syd til køligt tempereret i nord.
Religion	Primært shinto og buddhisme.

Tokyo

Japans mest berømte by, fuld af bjergtagende moderne skyskrabere og evigt blinkende neonlys. Byen er en enorm metropol, der er vokset i størrelse og betydning fra det tidlige 1600-tal til i dag at være Japans hovedstad, og en af verdens største byer. Øst og vest, gammelt og nyt, en blanding af betonbygninger, gamle templer, dunkende natklubber, karaoke barer, fastfood-kæder og Michelin-restauranter – Tokyo har det hele!

Tokyo er ikke bare en by, men faktisk en masse byer ved siden af hinanden. I Akihabara finder man butikker med de nyeste opfindelser, computerspil og kameraer fra gulv til loft. I Ueno ligger nogle af verdens fineste museer, og her kan man opleve nogle af de flotteste kirsebærblomster i marts / april. Hvis du interesserer dig for sumobrydning, ligger den nationale arena i Ryogoku. Shinjuku byder på imponerende skyskrabere og shopping. I Shibuya og Harajuku finder man japanske teenagere, der svælger i det sidste skrig inden for mode og musik.

Nu skulle jeg så bare have fundet Takashi, men det var nu meget let. Han stod der med et stort skilt, hvor der stod "**Velkommen Kaj**", og så var han nem at genkende. Det var en velkomst der lignede. Vi skulle med tog ind til Tokyo og jernbanestationen "Tokyo station". Vi ankom på 5. etage under jorden og hold da op, den var stor – godt jeg ikke selv skulle finde rundt i denne.

Vi kørte lidt rundt inde i Tokyo i en taxi, og stoppede ved Tokyo Tower, hvor vi kom op i en højde af 150 meter og havde et fint udsyn over Tokyo. Nu fornemede jeg virkelig storbyen – en by med ca. 12.000.000 indbyggere.

Tokyo Tower er 333 meter høj i alt.

Fra Tokyo Tower gik turen igen af sted i taxi, og hvis ikke min stedsans havde været forsvundet, ja så gjorde den det i hvert fald nu. Vi stoppede et sted, hvor der var ufattelig mange mennesker, og dette menneskemylder skulle vi igennem, så det var med at holde tungen lige i munden og følge Takashi. Vi skulle med tog igen, og denne gang hjem til dem selv.

Takashi og jeg har det hyggeligt sammen og snakker næsten hele tiden – der er meget at snakke om.

Yoko – Takashi's kone afhentede os på banegården. Jeg prøvede at få liv i min mobiltelefon, for at få ringet til Atchara, men det kunne jeg glemme alt om – min telefon virkede ikke i Japan.

Hjemme hos Yoko og Takashi, skulle jeg lige finde ud af ritualerne med hensyn til fodtøj, og fik straks anvist mit værelse, hvorefter vi skulle spise.

Yoko havde gjort klar med det helt store – uden at jeg dog kunne se det – umiddelbart, andet end at der stod en meget flot dekoreret sort "kasse" ud for hver. Og værsgo – nu skulle låget tages af og hold da op. "Kassen" var fyldt af små portionsanretninger – helt fantastisk.

Hjemme hos Yoko og Takashi bor hans forældre. Takashi's mor var dog indlagt på hospitalet.

Takashi sagde at det faktisk var "nytårs mad" – noget meget stort i Japan. Maden var kanon – mange forskellige japanske retter. Det var bare en skam at min appetit ikke var så stor. Den lange transporttid på 23 timer + mange gange mad i flyverne, havde efterhånden sat sit spor.

Inden aftensmaden fik jeg afleveret de 3 pakker jeg havde med fra Danmark, og jeg tror de gjorde stor glæde.

Takashi sagde da han så figuren "Er det ikke Mr. Andersen?". Så H. C. Andersen er også meget kendt i Japan. Da han så bogens titler igennem, genkendte han mange af titlerne.

Dannebrog strøg straks til tops på bordstanderen, som jeg også havde med til dem.

Efter aftensmaden var der et hurtigt "planlægningsmøde" og derefter et meget tiltrængt bad.

Jeg lå ikke ret længe før jeg snorkboblede.

Søndag den 27. juni 2010.

Efter en gang god søvn, blev jeg vækket omkring kl. 07.00 – skulle jo ikke sove ferien væk ☺

Jeg stod op til et fantastisk morgenbord med ris, fisk, suppe og sluttelig en god kop kaffe. Første gang jeg har set denne måde at lave kaffe på. Kaffe og filter sættes oven på koppen, lidt vand og du har en kop kaffe. Nu opdagede jeg at de godt nok spiser hurtigt – jeg kunne slet ikke følge med – jeg var generel altid den sidste, der var færdig.

Kl. 09.00 gik turen ind til Tokyo (Yoko og Takashi bor i bydelen Higashimurayama-Shi), Yoko ville gerne ledsage os, og det var hun så hjertelig velkommen til. Hun udstråler en dejlig ro og haven styr på tingene.

Vi gik ned til jernbanestationen og skulle tage toget ind til centrum, hvor vi tog en taxi og kørte ud til Meiji Jingu helligdom.

Helligdommen Meiji Jingu gemmer sig midt i det moderne Tokyo bag to store shintoporte og en skov af høje træer. Det er som at træde ind i en anden verden.

Inde midt i Tokyo's travle hverdag var der her et "pusterum". Her var utrolig flot. Stedet blev bygget til minde om kejser Meiji 1. november 1920.

Stedet blev brændt ned under 2. verdenskrig, men heldigvis genopbygget efter krigen. Stedet bliver i dag blandt andet brugt ved Shinto bryllupper, og er man heldig, kan man få nogle dejlige billeder.

Inden vi kom helt ind, skulle jeg lære en Shinto / buddhistisk måde at vaske hænder og mund på. Start med at fylde øsen. Put vand i venstre hånd – derefter i højre hånd – igen lidt i venstre hånd, som du bruger til at vaske din mund med. Til sidst tager du med begge hænder om stokken og løfter til vandet begynder at løbe ned af dine hænder.

Med hensyn til bryllup, var jeg heldig:

Yoko og Takashi havde holdt bryllup på nøjagtig samme måde. Stedet var helt fantastisk.

Jeg fik købt lidt souvenir her, inden turen gik videre. Vi skulle ind og se den store Kejserpaladspark, hvor Kejseren også bor. Helt ind til hans palads kunne vi dog ikke komme.

Grønne træer og sindrige stisystemer blandt smukke planter og veltrimmede buske. Ruiner fra Shogun-slottet, der engang var det største i verden. Parken er et fremragende skue for den ophøjede kejserfamilie, der ganske vist ikke mere er guddommelig, men som af medier og hof sjældent får lov til at være særligt menneskelige.

Familien lever isoleret i paladset, som ikke er åbent for offentligheden.

I det Kejserlige Palads' Østlige Have (Kokyo Higashi-gyoen), kan man frit vandre rundt, hvilket var et frirum for støj og larm, selvom det ligger midt i Tokyo.

Vi vandrede rundt og havde det meget skægt sammen. Der kom mange sjove kommentarer. Takashi kunne fortælle at han ofte har en skoleklasse med herhen, og han engang havde haft en sjov, men pinlig episode her. Ved et af de steder, hvor vagter bevogter paladset, var hans skoleklasse begyndt at smide sten efter vagterne, for at se om de så ville bevæge sig, hvilket Takashi ikke havde opdaget, før det var for sent.

Jo, her var der mulighed for at slappe af, og nyde de rolige omgivelser.

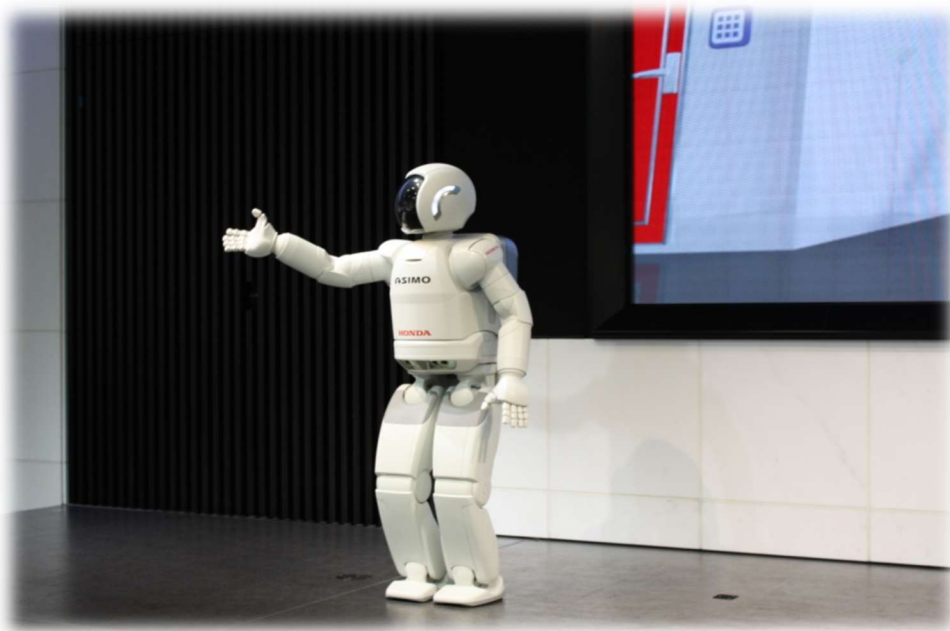
Tidligere havde Samuraierne holdt til her og specielt Shogun klanen, som havde været en meget rig og indflydelsesrig familie.

At Samurai perioden ligesom stoppede, kan de takke sig selv for – de udryddede faktisk selv hinanden i en form for borgerkrig.

Efter besøget i denne paladshave skulle vi hen til et Honda salgskontor og se den meget berømte robot Asimo.

Det var helt fantastisk, hvad denne robot kunne udføre, og hvad den var udstyret med af sensorer. Asimo kan løbe 6 km/h.

Asimo's "hoftesamlinger" er allerede blevet indtaget i hospitalsverdenen, og mere af den teknologi der her er anvendt, forventes at tages i brug inden for sundhedssektoren.

Det var vildt imponerende at se Asimo hoppe rundt – og et eller andet sted virkede det næsten uvirkeligt – men det var sandt.

Efter et par "familiebilleder" skulle vi videre på vores tur. Vi skulle ned til havneområdet Tsukiji, hvor jeg havde håbet at kunne opleve det store Tsukiji ichiba (Tsukiji fiskemarked), men i weekenden var det lukket.

Tsukiji ichiba

Solens første stråler når knapt ind til de friske fisk i kasserne. Auktionarius skråler kvoter og navne på fisk, mens indforståede grynt og tegn fra opkøberne registreres. Rejer og blæksprutter, hval og muslinger, enorme tun, tang, levende krabber og hummere, havtasker og selv skrubber fra Skandinavien. Fisk bæres ind, skæres op, tilberedes, pakkes og sælges.

Det er fuldstændig kaotisk med alle fiskene, sælgerne, transportvognene og turister med kameraer blandt de 1600 små boder i de smalle gange.

Velkommen til verdens største fiskemarked. Her sælges en sjettedel af verdens (markeds) fisk; 3000 tons hver dag af mere end 100 forskellige slags og en årlig omsætning på 30 mia. kr.

Vi gik rundt i de smalle gader og så den store auktionshal og de ekstrem mange små fiskerestauranter. I dette område skulle vi indtage vores frokost. Vi skulle have Sushi – og Yoko og Takashi havde besluttet at det skulle være noget af det bedste af det bedste vi skulle have.

Der mangler en fisk på min tallerken – jeg var for hurtig til fotografen ☺

Hold op hvor var det godt – og så var det første gang i mit liv jeg spiste Sushi.

Nu syntes jeg det var min tur til at betale – jeg havde ikke betalt noget som helst indtil nu, hverken taxi, bus, tog eller entrebilletter.

Men her skal jeg love for at der kom et prompte svar: ”Du er vores gæst, og vi betaler for dig”.

Jeg viste overhovedet ikke hvordan jeg skulle forholde mig til dette – og havde det lidt skidt med at jeg ikke måtte betale – men der var ikke noget at gøre.

Fra Sushi restauranten gik vi op i byen, hvor der var en valgkampagne i gang.

Dette var også grunden til at gaden var spærret for trafik – ellers havde ovenstående ikke været muligt ☺

Inden vi skulle videre var det tid til lidt kaffe.

Nu var det tid til at se den "moderne" ungdom, med hensyn til påklædning og frisurer og hårfarver. Jeg må erkende at jeg nok er født nogle årtier for tidligt.

Inden hjemtransport skulle vi besøge supermarkedet Isetan, som er kæmpestort, og Takashi mente lige vi skulle forbi "Royal Copenhagen", hvor vi så på priser – meget dyrt.

Turen gik videre og pludselig sagde Takashi – "Kender du den forretning?". Nej det gjorde jeg ikke, men kunne dog godt se at den så noget dansk ud – og ganske rigtigt. Det var Bager Andersen. En meget flot dansk butik med dannebrog.

Og i forhold til mange af de andre bagerforretninger, var her rigtig mange mennesker.

Bager Andersen er meget populær i Tokyo og har adskillige forretninger. Og selvfølgelig skulle vi lige have noget brød med hjem.

Efter besøget i Isetan skulle vi med bus i ca. 40 minutter – og efter en lille spadser tur, var vi hjemme igen.

Til aftensmad skulle vi alle 5 ud og spise og kørte ind til den lokale by. Denne gang kørte Takashi selv i Yoko's bil – en Honda.

Vi skulle have nudelsuppe, som jeg aldrig før har fået det, og så nogle kæmpe portioner.

Efter hjemkomst stod den på et bad og efterfølgende en tur i boblebadet – efter ”ordre” fra Takashi ☺ - han mente det ville gøre min krop godt.

Alt i alt en lang, men meget spændende dag, hvor jeg virkelig fik set noget af det ægte Japan, og havde fået rigtig mange indtryk, så det at falde i søvn tog ikke ret lang tid.

Om at køre i tog i Japan.

Selvom togene er stoppet til bristepunktet er der altid plads til en mere. I togene er der så stille at man kan høre en knappenål falde på gulvet – selvom det er stuvende fuldt.

Omkring stilheden er det et gennemgående træk – overalt hvor jeg kommer, er der meget stille.

Togene hvor der er påkrævet pladsreservation er bare en nydelse. Du fornemmer ikke at du sidder i et tog – du kan ikke høre de ”klassiske” lyde fra skinnerne.

Med hurtigtoget Shinkansen fornemmer du ikke engang skiftespor, hvis der da er nogen.

Og så kommer der af og til en togstewardesse, hvor du næsten kan købe alt til ganske fornuftige priser.

Yamanote-linjen.

Byen Tokyo er faktisk mange små forbundne byer, og derfor er Tokyo en sammensætning af mange bymidter. Yamanote-linjen er Tokyos vigtigste toglinje. Det er en ringlinje, der forbinder Tokyos vigtigste bymidter. Hele togturen tager omkring 1 time. Selvom et tog på Yamanote-linjen er godt 200 meter langt, går der et hvert andet til fjerde minut i hver retning.

Mandag den 28. juni 2010

Sov igen længe, og måtte vækkes. Jeg tror de mange indtryk gjorde at jeg sov så godt.

Efter en god og veltilberedt morgenmad, så Takashi og jeg bryllupsbilleder fra deres bryllup og billeder generelt – meget interessant.

Kl. 08.15 var der afgang. Vi skulle nordpå til Nikko.

Nikko

Nikko er en lille by ved indgangen til Nikko's nationalpark. Det er en af de ældste byer med religionen shintobuddhismen i Japan.

Den er mest berømt for Toshogu, Japans mest overdådigt udsmykkede helligdom og Tokugawa Ieyasus mausoleum. Utallig træ udskæringer og store mængder bladguld udsmykker bygningerne på en måde, man ellers ikke ser i Japan, hvor enkeltheden præger helligdommens arkitektur. Nikko's nationalpark byder på naturskønne, bjergrige landskaber, søer, vandfald, varme kilder og vandrestier.

I dag ville Takashi selv køre, og vi skulle køre i hans hvide Audi A4, og selvom de boede i udkanten af Tokyo tog det omkring 1 time at komme ud af byen.

Hvad der overraskede mig, var de ekstremt smalle gader. Mange steder var der næsten ikke plads til at 2 biler kunne passere hinanden.

Vi kom ud på motorvejen og så gik det ellers mod Maebashi og videre nordpå mod Niigata – hvor vi undervejs kom forbi 2 berømte bjerge "Haruna San" og "Akagi San". Begge bjerge har lagt navne til 2 meget store japanske krigsskibe.

Lige før Numata holdt vi ind på en tankstation – tisse- og kaffepause.

I Numata drejede vi væk fra motorvejen og skulle ind over bjergene, hvilket var en fantastisk flot tur og hurtigt kom vi ind i Nikko's nationalpark. Vejene snoede sig op og ned af bjergene og pludselig kom vi igennem et ski område – og de bakker ville jeg gerne en gang prøve – det så helt vildt godt ud – mange sorte løjper.

Første stop var ved de varme kilder "Oncensing" (tror det er stavet rigtigt).

Her væltede varmen op fra jorden og stedet havde den fæle lugt af "rådne æg". Vandet var meget varmt og kilderne var beskyttet med små træhuse – jeg tror træhusene var lavet for at mennesker ikke skulle falde i.

I denne by regnede det lidt og her var diset.

Da vi gik tilbage til byen kom vi forbi et lille hus, hvor vi kunne tage et fodbad, og det skulle Takashi og jeg selvfølgelig prøve.

Vandet var dejligt varmt – og vi havde det sjovt.

Vores næste stop var ved vandfaldet "Udakgi"

Ved dette vandfald lagde jeg mærke til Takashi's hjælpsomhed, til at hjælpe andre med at fotografere dem samlet. Han sagde senere: "Når jeg tilbyder denne form for venlig tjeneste, møder jeg altid kun søde, rare og taknemmelige mennesker – så lidt skal der til".

Og jeg må erkende at han havde ret. Jeg oplevede det efterfølgende mange gange, hvor jeg holdt øje med de mennesker han tilbød denne tjeneste.

Vores tredje stop var ved vandfaldet "Ryuzu". Ved dette vandfald skulle Yoko og jeg vandre ned til stoppestedet.

Vi nåede ikke helt ned før Takashi kom os i møde. Han kunne ikke forstå hvor vi blev af. Men vi havde travlt med fotografering.

Herfra kørte vi til det sidste vandfald. Vandfaldet "Kegon" var det største af den alle. Vi skulle starte med at køre 100 meter ned med elevator.

Her var utroligt dejligt og fantastisk smukt.

Inden vi forlod dette dejlige sted, fik vi noget at spise – Nudler med stegte frugter.

Herfra gik turen mod Nikko, hvor vi skulle "kravle" ned af bjerget, igennem ufattelig mange hårnålesving. Billedet herunder viser de mange hårnålesving.

Nikko's helligdomme

Høje cedertræer og mos fyldte mure camouflerer silhetterne af de pompøse porte og hellige haller, der skjuler sig i tågen. Ældre kvinder bukker foran statuerne, teenagepiger med mobiltelefon friser foran fresken med de tre aber (ikke se, ikke høre, ikke tale).

Da Iemitsu Tokugawa i 1634 byggede et mausoleum til sin mægtige bedstefar og Shogun Ieyasu Tokugawa, valgte han det gamle hellige område med omhu. I to år arbejdede 15.000 kunsthåndværkere fra hele landet med byggeriet. Nikko ("sollys") er med nationalparken fra 1934 i dag symbol på storhed og skønhed. Det er dog ikke byen i sig selv, men mausoleet Toshogu, der er hovedattraktionen med de sorte og røde templer, helligdommene med dragebilleder, de 5.000 udskæringer og porte med guldfriser.

En stor port og en femetagers pagode viser vejen videre op til en stald med en hellig hest og en sti op til Ieyasu Tokugawas grav.

Aberne "Ikke se, ikke høre, ikke tale"

På vej op til gravstedet med Ieyasu Tokugawa, og hold da op, hvor var der mange trappetrin, og de samme skulle vi ned af igen.

Inde i komplekset forklarede Takashi mig at den ene søjle i en af portene ikke var perfekt, og om jeg kunne finde "defekten" – og det kunne jeg. En af søjlerne var vendt på hovedet – og hvorfor så dette?

Efter perfekt – bliver det kun dårligt – så det var bevidst at den ene søjle skulle vendes forkert. Så er det nemlig ikke perfekt.

Det er fantastisk at gå rundt sammen med Takashi – hvad han ikke ved – er ikke værd at vide. Hans viden på detaljer er kæmpe enorm – og så kan han den japanske historie.

I dragetemplet kunne vi høre "dragen skrig", hvilket var en spændende oplevelse. (I min verden er det et spørgsmål om akustik og placering i et rum, når du foretager dig forskellige akustiske eksperimenter), men det var en god historie ☺

Efter dette meget spændende besøg tog vi tilbage til Tokyo – en tur på omkring 3 timer, og hold da op. Hvor var jeg blevet træt – kæmpede en brav kamp for ikke at falde i søvn – men måtte på et tidspunkt opgive kampen – jeg fik en lille "morfar".

Om aftenen tog vi ud og spise "Sjubi – sjabi – sjubi – sjabi" og jeg anede ikke var det var – indtil Takashi forklarede mig det: Du tager et stykke kød og kører det fra venstre mod højre og omvendt i den varme sovs og dermed bliver dit kød stegt. Det kalder vi "Sjubi – sjabi – sjubi – sjabi"

Under aftens samtale kom vi ind på hvordan det dog var lykkedes at møde hinanden og at det kunne komme til at jeg skulle besøge dem i Japan.

Takashi var meget ærlig i sin tilbagemelding. "Da vi mødte dig i bussen i Seoul, fik vi straks en stort smil fra dig. Når vi skulle noget sagde du altid "please you first", og det gjorde stort indtryk på os. Vi følte et eller andet for dig. Vi ville gerne mødes med dig igen. Mange af vores venner i Japan har ofte spurgt mig: "Du kender jo kun manden i ca. 8 timer" – men er det noget problem. Venskab er noget der opstår, når man føler og respekterer hinanden og virkelig føler harmoni"

Og jeg måtte erkende nøjagtig det samme. Argumenterne var de samme. Sagt med buddhistiske ord var vores karma den samme.

Da vi kørte hjemad kom vi ind på et "sjovt" emne. Jeg blev spurgt om min blodtype. Blodtypen er meget vigtig i Japan – den fortæller hvor i hierarkiet du er. Har du type B er du for almindelig.

Jeg kunne fortælle at min var "O Res. Neg." – som de aldrig før havde hørt om.

Blandt teenagere er det meget vigtigt at kende hinandens blodtype – havde jeg været 20 år yngre – ville jeg have haft en chance – med den blodtype jeg har.

Japanske piger er meget smukke og går i meget korte nederdele / kjoler – kan sætte sjove / spændende tanker i gang hos en hver ☺

Tirsdag den 29. juni 2010

Dagen startede selvfølgelig med et fantastisk morgenbord, inden vi skulle ind til Tokyo igen.

Som Jesper efterfølgende bemærkede til ovenstående billede. Det er jo Japans flag.

Ovenstående var min dessert ved morgenkaffen.

Vi skulle starte med et besøg på Tokyo National Museum – hvilket måske lyder kedeligt – men nej, med en guide som Takashi, kan det ikke blive kedeligt.

Tokyo Nationalmuseum (Kokuritsu Hakubutsukan)

Det er som en vandring i historien bare at se bygningernes arkitektur og æstetik: Det grandiose japanske galleri i hovedbygningen (Honkan) giver en atmosfære fra Meiji-tiden med kunst, der strækker sig fra Jomon-tidens potteskår til buddhistiske mandalaer, kabuki kostumer og samuraisvær.

Det asiatiske galleri i den østlige fløj (Toyokan) fra 1968 huser indonesiske tekstiler, indiske malerier, egyptiske mumier og Buddha statuer i bronze. Den arkæologiske afdeling i Heisei-bygningen (Heiseikan) fra 1993 dykker ned i Japans egen kulturelle krybbe med lerfigurer, stenøkser og fine præsentationer. Det helt nye galleri med skatte fra Horyuji-templet i Nara – de 48 bronze Buddha statuer – rækker ind i forskellige moderne perioder.

Tokyos Nationalmuseum er Japans ældste og største museum, der rummer verdens største kollektion af japansk kunst. Der er 4 bygninger med omkring 110.000 kunstgenstande i denne Ueno-parkens stolthed.

Inden vi havde set os om, havde vi brugt 2 timer inde i museet, og var kommet lidt i "tidsnød". Vi tog en taxi ind til Asakusa Kannon templet (Sensoji)

Asakusa Kannon-templet (Sensoji)

En fem-etagers pagode, en stor ceremoni hal. Besøgende, der vifter hellig røg på sig fra det store røgelseskar. Skolebørn får taget gruppebillede foran templet eller den store port med den karakteristiske rispapirlampe.

Unge fyre tilbyder ture i rickshaw foran den lange tempelgade Nakamise-dori med souvenirsælgenes udbud af plastic svær, postkort og nikkedukker.

Buddhisttemplet fra Tendai-skolen siges at være byens ældste, men den nuværende bygning stammer fra 1950. Templet er stadig aktivt, og både buddhister, shintoister og turister besøger det for at bede til Buddha og hans himmelske medarbejdere.

Inde i souvenirgaden så vi på de traditionelle vifter, og fik rigtig mange pakket ud. Jeg besluttede mig for en meget pæn vifte og skulle til at betale – men nej. Den betalte Yoko og Takashi – og skulle være deres gave til Atchara.

Nu skulle der findes en bank, så jeg havde kontanter nok, til den kommende tur til Kyoto. Men det var nu ikke nogen nem opgave. Ingen af bankerne ville tage MasterCard. Løsningen blev Posthuset – her var der ingen problemer.

På vej til frokost kom vi forbi en sjov forretning, hvor Takashi absolut mente der skulle tages et billede:

Vi fik en god japansk frokost.

Efter frokost skulle vi ud og se Bonsai træer i den Japanske Have.

Den Japanske Have ligger i et kæmpe grønt område. Området husede efter krigen en stor amerikansk base, og denne base var efterfølgende givet tilbage til japanerne, som havde omdannet hele området til et grønt fristed.

Vi gik og gik og havde mægtig travl – 1 minut før lukketid, ankom vi til den Japanske Have. Takashi undskyldte vores sene fremmøde og spurgte om ikke jeg lige måtte se træerne i haven.

Heldigvis var han meget venlig og sagde at vi bare skulle bruge den tid vi havde brug for. Da han så vores interesse begyndte han at forklare om Bonsai træer – hvordan man laver Bonsai træer, og hvordan de passes. Helt vildt spændende.

Efter besøget i haven gik vi tilbage til Isetan, hvor vi fik en kop kaffe, og hvor vi skulle afhentes af Tosgi – deres søn. Takashi skulle have ændret min returbillet fra Kyoto – det var bestilt en dag for tidlig retur til Tokyo.

Yoko skulle have handlet ind til aftensmad.

Til aftensmad fik vi igen dejlig japansk mad og som mindede meget om vores gullasch, og som altid veltilberedt og flot anstillet, der mangler simpelthen ikke noget.

Efter aftensmaden fik vi ordnet en ekstra hotelovernatning i Kyoto samt fik bestilt et hotelværelse i Narita lufthavnen. Takashi ville have bestilt et i centrum af Tokyo, men jeg ville hellere ud til lufthavnen – for at undgå, selv at skulle finde rundt i den kæmpe banegård "Tokyo station". Samtidig fik jeg afregnet for hotel og tog til Kyoto – som Takashi havde lagt ud for.

Dagen sluttede af med at jeg viste bryllupsbilleder fra vores bryllup – dem ville de meget gerne se.

Da vi havde set billeder kom Tosgi pludselig ind med en gave, som et minde om ham – og så ville han meget gerne have lov til at besøge os i Danmark.

Hold da op – jeg viste ikke hvor jeg skulle gøre af mig selv – den venlighed, og jeg havde ikke noget at gøre gengæld med.

Jeg fik 2 meget flotte ægte japanske tørklæder.

Onsdag den 30. juni 2010

Stod op kl. 05.30 og igen til et veldækket morgenbord med danske boller fra bager Andersen. I dag skulle Takashi og jeg køre til Kyoto med højhastighedstoget "Shinkansen".

Først skulle vi med det lokale tog ind til Tokyo Station, hvorfra Shinkansen kørte. Men hold da op der var mange der skulle ind mod Tokyo – behøvede ikke at være bange for at vælte – det kunne bare ikke lade sig gøre.

Nej – hvor jeg glædede mig til at skulle køre med højhastighedstoget "Shinkansen".

Toget afgik præcis og det var en kæmpe oplevelse – man fornemmer overhovedet ikke at man kører med tog – en nydelse. Når toget speeder op, er det som at sidde i en flyvemaskine.

Toget kører med ca. 300 km/t og holdt undervejs kun 3 steder og efter ca. 2½ time ankom vi til Kyoto.

Kyoto

Som Casper bemærkede: "Kyoto – det er jo de samme bogstaver som i Tokyo". Lidt pudsigt – Kyoto var før hovedstad i Japan.

Velkommen til den japanske kunst vugge!

Kyoto er det traditionelle Japans hjerte. Det moderne Kyoto, med et indbyggertal på 1,4 mio., er i sandhed et af Japans højdepunkter. Kyoto var heldigvis en af de få byer i Japan, der blev skånet under bombardementerne i Anden Verdenskrig.

Derfor kan byen i dag fremvise nogle enestående verdensarvs steder og nationale skatte. Her finder man seværdigheder som den gyldne pavillon med det forgyldte loft og smukke park, Kiyomizudera med den betagende udsigt over byen og Heian-templets fredfyldte park, som indbyder til en spadseretur. Byen byder også på et hektisk natteliv med mange restauranter at vælge i mellem, og hvis man er i Gion-kvarteret om aftenen, kan man være heldig at se en ægte geisha.

Velkommen til Kyoto og igen en kæmpe togstation. Denne fantastiske stål- og glaskonstruktion fra 1997 er et arkitektonisk mesterværk med hundredvis af butikker i det store kompleks med 15 etager. Mens lyntogene stille glider ind på perronen, kan man gå på shopping eller bare nyde atmosfæren af en travl og hypermoderne banegård, der byder på meget mere end tog tider.

Nu skulle vi have fundet hotellet, som skulle ligge lige ved siden af togstationen.
Vi skulle bo på "New Miyako Hotel".

Vi kunne ikke checke in, men kunne aflevere vores bagage – og dermed var vi klar til at udforske byen.

Første stop:

Sanjusangendo templet

Sanjusangendo templet er med sine 119 meter og 33 søjler, verdens længste træbygning. Templet huser 1001 store kærlighedsguder, hvilket var et imponerede syn. Desværre måtte jeg ikke fotografere indenfor.

Stedet havde også været brugt til bueskydning – inde fra "terrassen" – dette krævede mere power, da bueskytterne derved ikke kunne bruge højden til at skyde til måls – men skulle skyde i en lige retning. En af rekorderne var ca. 550 pile i løbet af 1 time.

Hjemmeside:

<http://www.japan-guide.com/e/e3900.html>

Andet stop:

Kiyomizu templet

De charmerende brostensbelagte gader Chawan-zaka ("Tekandegade"), Sanneizaka og Ninenzaka med gamle træhuse og souvenirforretninger fører op til templet.

Håbefulde piger lukker øjnene, går de 18 meter mellem stenene som foreskrevet og tænker på deres drømmefyr. Andre skriver på ønskepladerne til guderne, beder om held i kærlighed. Den lille **Jishu Shinto helligdom** inde midt i det buddhistiske tempel er kendt som kærlighedshelligdommen, og specielt par og unge piger valfarter hertil.

Også det lille vandfald **Otowa no taki** er populært, for det hellige vand kan fyldes i plasticdunke og tages med hjem. Ellers er Kiyomizu-templet mest kendt for verandaen på hundredvis af stolper og den treetagers pagode. Templet er fra det 8. årh., og de fine, restaurerede bygninger fra 1633 er velholdte.

Gik fra dette tempel gik vi ned gennem det traditionelle Gion geisha kvarter.

Og ikke om jeg var heldig.

Mødte 2 søde geisha piger, og spurgte Takashi om jeg måtte fotografere dem. Ja meget gerne – de elsker at blive fotograferet.

Men der ventede en overraskelse – de ville meget gerne fotograferes sammen med mig. Og det ville jeg da meget gerne, så Takashi måtte i gang igen – 2 fotografiapparater.

Længere nede af gaden var vi inde i en af forretningerne, hvor Takashi startede med at fortælle at jeg kom fra Danmark. En kvindelig ekspedient inde fra forretningen kom hen og fortalte at hun var god til at gætte hvilken profession folk havde.

OK – så fortæl. Jeg var professor og på gæstevisit på Universitetet i Kyoto – måske nok skudt en del forbi ☺

Herfra tog vi taxi ind til det næste tempel.

Fjerde stop.

Yasaka helligdommen

Et dejligt lille fredsfyldt sted, som er tilegnet et godt sundt liv.

Efterhånden var det blevet tid til frokost. Vi var begge blevet sultne, og fandt et lille lokalt sted ud til floden, hvor vi fik en god japansk frokost.

Fra restauranten kørte vi taxi ud til Okazaki-parken med Heian-helligdommen.

Femte stop.

Okazaki-parken med Heian-helligdommen.

Børnene er fint klædt på i kimono, og forældrene knipses billeder på livet løs. De knaldrøde bygninger står som flotte kulisser til den blå himmel og den store, åbne plads med fint revet småsten. Amuletter for lykke i kærlighed eller husfred er til salg i boden ved indgangs porten sammen med spådomssedler og ønskeplader.

Heian Jingu blev bygget i 1895 for at fejre Kyotos grundlæggelse som Japans hovedstad. De enorme tempelporte ved indgangen er landets største (23 meter) og viser vej for de mange turister, der dagen igennem flokkes her. Den store, fine have er exceptionelt flot, når kirsebærtræerne blomstrer.

Igen var vi lidt i tidsnød. Vi havde kl. 15.00 en aftale hos

The-Master Zabosai Soshitsu Sen XVI
Urasenke Grand Master

Huset hedder Konnichian og er i dag en national skattearv, så der bliver passet godt på huset.

Takashi og Zabosai Soshitsu Sen XVI var gamle venner.

Vi blev taget i mod af steward Masahiro Shibata efter at vagten havde godkendt os. Inden vi trådte ind i huset fortalte Takashi at jeg skulle tage ring og ur af – det var ikke velset at bære i dette hus.

Kort tid efter kom Zabosai Soshitsu Sen XVI's kone og tog imod os. Vi blev inviteret ned i det "moderne" The ceremoni værelse, hvor der var borde og stole.

Fru Soshitsu var helt fantastisk til engelsk og fortalte om stedet, ceremonierne, kulturen og historien og ikke mindst om The'en, samtidig med at The ceremonimesteren forberedte en grøn The til os. Jeg var meget spændt. Der blev kræset omkring The'en og værsgo. Den var helt fantastisk – havde en dejlig blød smag – nærmest skummende.

Takashi og jeg fik 2 kopper af denne dejlige The. Og så er kopper ikke bare kopper – nej det skal være små skåle og ikke bare skåle. Skålene har meget at sige.

Efter at vi havde fået The – blev vi vist rundt i dette dejlige hus og fik forklaret hvad nogle af værelserne blev brugt til. Takashi genkendte mange af værelserne og kunne fortælle nogle sjove historier – og som han sagde: Det var ikke pæn opførsel ☺

Et af værelserne havde nogle malerier, der var malet af en meget berømt maler i Japan, Kano Tanue. Billederne vi så var ikke de ægte. For nogle år siden var de blevet erstattet af kopier, og de originale var kommet på museum.

Besøget sluttede af med at vi begge fik en speciel gave, og som indeholdt noget vi ikke kunne købe andre steder i Japan. Gaven indeholdt en vifte, en bog om stedet og specielle småkager.

Det havde været et meget spændende besøg og jeg følte mig meget heldig, at jeg fik denne chance for at besøge dette sted. Stedet er normalt lukket for offentligheden.

Som en guide senere sagde til mig: "Har du virkelig besøgt Grand Master Zabosai Soshitsu Sen XVI – du er meget heldig – det har jeg ikke fået lov til endnu".

Fra dette sted tog vi bussen ud til Guldpavillonen.

Syvende stop.

Guld pavillonen (Kinkakuji – Rokuon-Ji)

En frustreret munk satte i 1950 ild til den bladguldbelagte pavillon, som Shogun Yoshimitsu Ashikaga opførte i 1397 som palads og senere som zen-tempel. For munken var bygningen udtryk for æstetisk perfektion – i modsætning til ham selv; og han blev nødt til at udslette det, han begærede, men ikke kunne få.

Den perfekte treetagers bygning i de smukke omgivelser med "spejl søen" og den japanske have blev heldigvis genopbygget i 1956. Templet er i dag ikke aktivt som religiøst tempel, men er byens måske vigtigste symbol.

Fra Guld pavillonen tog vi bussen ind til Kejserpaladset - og park.

Ottende stop.

Kejserpalads- og Park (Kyoto Goshō)

Kun kragerne skrål, legende børn og svage lyde fra trafikken slipper ind bag indgangs portene. Det er som at træde ind i en helt anden verden. Der er brede stier, høje træer og tætklippede græsplæner i denne fine park.

Kejserens palads er fra 794 (genopbygget 1855) og et kolossalt bygningskompleks, hvis herligheder man som gæst kan få lov til at opleve brudstykker af.

I Kejserpaladset er kejserne Meiji, Taisho, Showa blevet kronet.

Helt ind i paladset, kunne vi ikke komme – det krævede at jeg kom om morgenen og blev opskrevet til en rundtur, og hvor jeg havde mit pas med – så det måtte vente.

Efterhånden var jeg ved at føle mig godt brugt – trætheden var begyndt at melde sig. De rigtig mange indtryk begyndte at melde sig. På Takashi var der overhovedet ikke noget at mærke.

Vi tog metroen tilbage til Kyoto Station, hvor vi straks begik os til hotellet og fik udleveret nøglerne til vores værelser.

Takashi syntes priserne på hotellet var for høje og at vi skulle finde en restaurant udenfor hotellet – det gjorde vi – og så fik vi Takashi's livret "Tempura" – alt godt fra havet og grøntsager dypes i dej og dypsteges.

Rigtig god mad – og Takashi var næsten "høj" – han elskede simpelthen dette. Yoko mente han blev fed af al den fedt – så nu var der en god chance – uden at han blev påmindet om fedme.

Tilbage på værelserne skulle der liggere en plan for dagen efter – men jeg må erkende at trætheden for alvor havde ramt mig – jeg tror jeg sagde Ja til alt – kunne overhovedet ikke samle tanker mere.

Det havde været en lang, men meget spændende dag, med rigtig mange indtryk der skulle bearbejdes.

Inden jeg helt faldt hen måtte jeg ringe til Atchara, hvilket ikke lykkedes. Det var trods alt vores bryllupsdag.

Det blev til et hurtigt bad, og jeg tror jeg knap nok nåede hovedpuden, før jeg faldt i søvn.

Om Yoko, Toski og Takashi

Jeg har rejst meget – set meget – mødt mange dejlige mennesker, men Yoko, Toski og Takashi fra Tokyo overgår alt. Aldrig før har jeg mødt så venlige mennesker. De åbnede deres hjem for mig og gav mig al den kærlighed og venlighed man som menneske overhovedet kan forestille sig.

Yoko:

Lidt genert på grund af hendes engelskkundskaber, men meget sød og venlig og så lavede hun noget fantastisk god og veltilberedt japansk mad. Hun gjorde alt for at mit besøg hos dem, var helt i top, og det skal jeg love for lykkedes.

Og som jeg tidligere har skrevet – hun signalerede ro og harmoni.

Takashi:

Nok jordens rareste mand. Han gjorde alt for at jeg havde det perfekte ophold – hvilket også lykkedes for ham – fuldt ud.

Takashi er nok også en af Japans bedste historikere. Hvad han ikke ved, er ikke værd at vide. Takashi's omsorg for mig, var enorm. Alt i alt var mit ophold hos dem af en sådan karakter, der faktisk ikke kan beskrives – uden at det lyder som overdrev – og det var det ikke – kan jeg garantere for.

Toski:

En sød og meget velopdragen dreng – der også tog imod mig med åbne arme. Toski havde jeg aldrig før mødt.

Takashi's far

Ligesom Toski, havde jeg aldrig før mødt takashi's far. Men også her var der varme at spore. Jeg ville så gerne have kunnet snakke med ham – han virkede så interesseret i Danmark og mig – et dejligt varmt menneske.

Torsdag den 1. juli 2010

Kl. 06.30 stod jeg op – et bad og en kop kaffe – og telefonen ringede. Takashi ville høre om jeg var klar til afgang – selvom vi aftenen forinden havde aftalt kl. 07.00 ☺

Vi havde besluttet os for at starte tidligt, da vi skulle til Nara.

Nara:

Nara ligger lidt i skyggen af sin berømte nabo Kyoto og bliver derfor ofte udeladt af den travle turists rejseplan. Men Nara huser faktisk mange vigtige naturskønne og historiske steder. De fleste af Naras seværdigheder, deriblandt templerne, helligdommene og de berømte rådyr, finder man i Nara Parken, en stor, dejlig grøn oase. Ifølge legenden kom guden Kasuga Taisha i gamle dage ridende på et hvidt rådyr, så i dag nyder rådyrene beskyttet status som gudernes sende bude og må derfor gå frit rundt i parken i store flokke.

Vi skulle besøge en af de mest berømte templer i Japan – Horyuji templet, men først skulle vi med tog i ca. 40 minutter, og fra togstationen tog vi en taxi.

Horyuji templet

Grundene omkring Horyuji huser verdens ældste overlevende træbygninger, da de er bygget for mere end 1.300 år siden. Området er på 187.000 m² - og dermed kæmpe stort.

I december 1993 blev stedet af UNESCO udpeget til Japans første "World Cultural Heritage".

I et af templerne havde vi en sjov oplevelse. Takashi spurgte mig: "Kan du genkende denne statue?". Og det kunne jeg godt. Jeg sagde: "Den minder om den samme statue vi så i Seoul" – Jeps – det er nemlig korrekt. Og man ved ikke hvilken der kom først.

Takashi fortalte damen der passede på rummet – denne historie. Og hun var meget overrasket over at der fandtes 2 af slagsen – da den i Japan er erklæret som National skat.

Fra dette tempel kørte vi videre til templet Yakushiji.

Et fantastisk flot tempel, og hvor der var opført en helt ny pagode næsten ved siden af den gamle.

Fra dette tempel skulle Takashi forlade mig, da han skulle tilbage til Tokyo og allerede om aftenen havde et møde.

Jeg var nu "overladt" til mig selv. Jeg gik selv hen til templet Toshodaiji.

Men der manglede ligesom noget – Takashi's ekstrem store historiske viden. Det var en underlig fornemmelse og jeg besluttede mig for at købe nogle færdige ture, for at få noget ud af det.

Ved togstationen stod jeg og så nok lidt "undersøgende ud" og straks stod der en japaner og var klar til at hjælpe mig – en dejlig følelse.

Da jeg skulle skifte tog, kom der en dame og spurgte hvor jeg skulle hen og som gerne ville hjælpe mig.

I toget sad jeg ved en ældre japansk dame, som jeg kom i snak med. Hun spurgte om jeg havde lyst til at snakke med hende. Hun havde været med som hjælper / oversætter for udlændinge ved Formel 1 løbene flere gange. Igen et dejligt varmt menneske.

Ved ankomst til Kyoto Station startede jeg med at få noget at spise – jeg var efterhånden blevet sulten.

Herefter fandt jeg turistbureauet, hvor jeg fandt nogle spændende ture. Skulle dog først finde kontoret, som også lå i Tokyo Station.

Jeg fik bestilt 2 ture – 1 til bambusskoven og 1 til Hiroshima og Miyajima.

En drøm skulle gå i opfyldelse – dette var et af mine meget store ønsker, at besøge Hiroshima.

Nu var resten af min tid i Japan også booket.

Tilbage på hotellet ville jeg for første gang i mit liv prøve at smage Sake, hvilket var ganske OK. Jeg troede at Sake var stærk spiritus, men nej – det kan nydes som "vin".

Samtidig fik jeg skrevet min "takke tale" til Yoko og Takashi.

Tokyo the 4. of July 2010

Dear Yoko, Tosgi and Takashi

I don't know how to say thanks for all. There are no words, which are the right words. You have been so kindly – helpful and lovely to me. You opened your house for me and you believed in me.

I am so thankful to all of you. You make my holidays in Japan to one of my best holidays – ever.

Takashi – as you leave Kyoto, I feel very lonely – and I am happy that I have these feeling, because it says me, that I was feeling very well together with you.

Yoko, Tosgi and Takashi – when you come to Denmark, my house is open for you, and please take your daughter with. I hope I can show you Denmark as you show me Japan – and that I know will be very difficult.

Yoko – you made very good food and always served with beautiful details.

To all of you – thanks very much

Kindly
Kaj

The little man, from the little country in Europe, but with a big heart of love and a big SMILE ☺

Tilbage på værelset prøvede jeg igen igen at ringe til Atchara, og denne gang var der bid. Jeg fik talt med Casper, som kunne fortælle mig, at de havde været udsat for et trafikuheld. De var heldigvis ikke i den bil, der blev påkørt, men Djep (Dajs kæreste), var endnu indlagt på hospitalet.

Casper kunne samtidig fortælle at alle vores kufferter og Caspers PSP + 5 spil, var blevet ødelagt af sammenstødet.

Det betød at vi havde følgende skader:

2 store plastic kufferter
1 mellemstor kuffert
1 lille kuffert
1 PSP spillekonsol
5 PSP spil

Jeg fik herefter en lille morfar, inden den stod på aftensmad på hotellet. Men forinden ringede de fra receptionen og fortalte at der var kommet en fax til mig, og at de ville komme op med den. Den var fra Takashi.

2010年07月01日 19:02

NAKAMURA'S

ページ01

新郡、ホテル内 Room no. 752.

To Mr. Kaj.

Hi: Kaj. I am home now. How are you?

How about today's trip for NARA

I hope you are fine and enjoy.

Now I have meeting. so I have to go my school.

IF you have anytrable or Question. Enytime.

you can call me even night.

Happy stay at
Kyoto and Nara.

and see you. Sunday.

your friend
Takashi and Yoko.
(home)

Jeg ringede igen til Atchara og denne gang var hun hjemme og meget glad for at høre fra mig. Hun havde modtaget en SMS fra Aase og var godt klar over at min telefon ikke virkede.

Aftensmaden bestod af 5 små forskellige retter – lige passende til mig.

Tilbage på værelset og et dejligt bad, ringede Takashi og ville forhøre sig, hvordan jeg havde det og om jeg havde fået kontakt med Atchara.

Denne opringning er hvad jeg kalder omsorg, og gjorde mig utrolig glad. Selvom jeg var mange tusinde af kilometer hjemmefra – var her en familie, hvor jeg kunne hente hjælp, hvis jeg fik brug for dette.

Fredag den 2. juli 2010

Havde bestilt morgenvækning til kl. 06.30, men var dog vågen. Lidt kaffe på værelset og jeg var klar til morgenmad.

Kl. 07.50 ankom der en guide som ville guide mig til højhastighedstoget "Shinkansen". Herfra skulle jeg selv fortsætte til Hiroshima, hvor en anden guide stod klar til at modtage mig og 1 par fra Libanon.

Hiroshima

Byen har en tragisk fortid, men en blomstrende nutid!

Den blev næsten jævnet med jorden den 6. august 1945 kl. 08.15, men har siden da rejst sig fra asken og er i dag en moderne og livlig by. Den har et betagende museum og en fredsmindelund, der hylder verdensfred og medmenneskelig forståelse.

Børnene på skoleudflugt med bølgehat og madpakker ser ud til at hygge sig gevaldigt i fredsparken. Smilene er naturlige og hører en god ekskursion til. De fleste har kun en ringe idé om, hvad museet og parken står for, historien er mest for sjov og til fælles underholdning. Nogle af pubertetsdrengene med strithår og aktiv mobil har kun øje for pigerne og egen forfjamskethed, andre åbner øjne og ører og lader sig indfange af den dramatiske og skæbnesvangre historie, som museet og parken fortæller: Den 6. august kl. 08.15 i 1945 sprang atombomben "Little Boy" en halv km. over Hiroshimas bykerne. Titusinder omkom ved trykket, og op mod 200.000 døde de følgende dage af eftervirkningerne.

Vanskabte børn kom i årener derefter til verden med underlige handicaps og uhyggelige deformationer. Krigsmonumenterne og de årlige mindeceremonier vidner om, hvorfor det ikke må ske igen, og fredsbudskabet er umuligt at ignorere for de fleste af de millioner af japanske og udenlandske besøgende.

Den nærliggende ø Miyajima er absolut også et besøg værd, mens man er i Hiroshima. Den berømte og meget fotograferede store port (torii) er den del af Itskushima-helligdommen, et pragtfuldt tempel bygget på sandstranden, der afspejler sig i havet.

Der skulle yderligere 4 australier med på turen.

Vores første stop var ved færgeren, hvor vi skulle sejle over til øen Miyajima, for at se det meget berømte Itskushima-helligdom.

Helligdommen Itskushima

Helligdommen Itskushima er bygget på pæle, og de imponerende 17 m høje røde porte står ude i havet og signalerer derved, at øen er hellig. Almindelige folk måtte tidligere ikke besøge øen, ligesom det ikke var tilladt hverken at føde eller dø på den.

Templets status som en af Japans tre flotteste attraktioner er ganske velfortjent.

I en af de flotte små gader fik jeg lidt frokost inden vi skulle mødes og retur til fastlandet. Frokost var ikke inkluderet i turen. Efter frokost nåede jeg lige at købe lidt souvenir.

Vi skulle nu besøge den store Fredspark (Heiwa Koen).

Vi startede med at se "Hypocenter" hvor bomben sprang i en højde af ca. 580 meter. Dette sted var ikke målet – det var til gengæld T-broen, som forblev intakt.

Atombomben udviklede ved jorden en varme på omkring 3.000 grader og ødelagde alt i en radius af 2 km.

Atombombekuplen

Atombombekuplen er det tilbageblevne stålskelet fra den industri hal, der stod lige ved stedet, hvor bomben eksploderede. Den er det eneste tilbageværende vidnesbyrd, og ruinerne, der om aftenen er oplyste, står som symbol på tragedien.

Kuplen blev i 1996 udnævnt som UNESCO World Heritage og står symptomatisk placeret foran floden, træerne og de høje og moderne bygninger.

Blandt vores lille gruppe, blev der mere og mere stille. Det vi så var mere end uhyggeligt, men desværre virkeligt.

Fra Atombombekuplen gik vi over i selve Fredsparken.

Vi startede med at se fredsmonumentet for alle de teenagere der blev dræbt. De var sendt ind til byen for at save brænde.

Det måske mest kendte og symbolske mindsted er **børnenes fredsmonument**, en statue af en pige med udstrakte arme med trane ovenover. Da den tiårige skolepige Sadako som følge af bomben fik konstateret kræft, besluttede hun sig for at lave 1.000 traner af papirfold (origami), symbolet på lykke og langt liv. Hun fik lavet flere end ca. 1.300, hver med ønsket om helbredelse, før hun døde.

I dag er der fyldt med millioner af origami-traner, som besøgende skolebørn fra hele verdenen lægger ved mindepladsen.

Fredsmonumentet er et resultat af en generel skolebørnsindsamling fra hele Japan.

Herefter så vi den berømte bue, bag hvilken der brænder en ild, der ikke slukkes, før de sidste A-våben i verden er destrueret.

I kisten under buen ligger der bøger med alle dem der døde i forbindelse med Atombomben.
Nu skulle vi besøge Fredsmuseet.

Fredsmindemuseet.

Museet i den store Fredspark fortæller historien omkring krigens gru med bl.a. videoer, plancher, modeller, dagligdags genstande smeltet til ukendelighed og fotos af menneskelige og materielle ofre.

Også koreanere, der først i 1970 fik deres egen mindeplads (på den anden side af floden), er sammen med andre nationaliteter, som japanerne brugte til tvangsarbejde og – prostitution, på behørig vis nævnt i historien.

Museet formidler budskabet klart og neutralt og efterlader et dybt indtryk på de fleste.

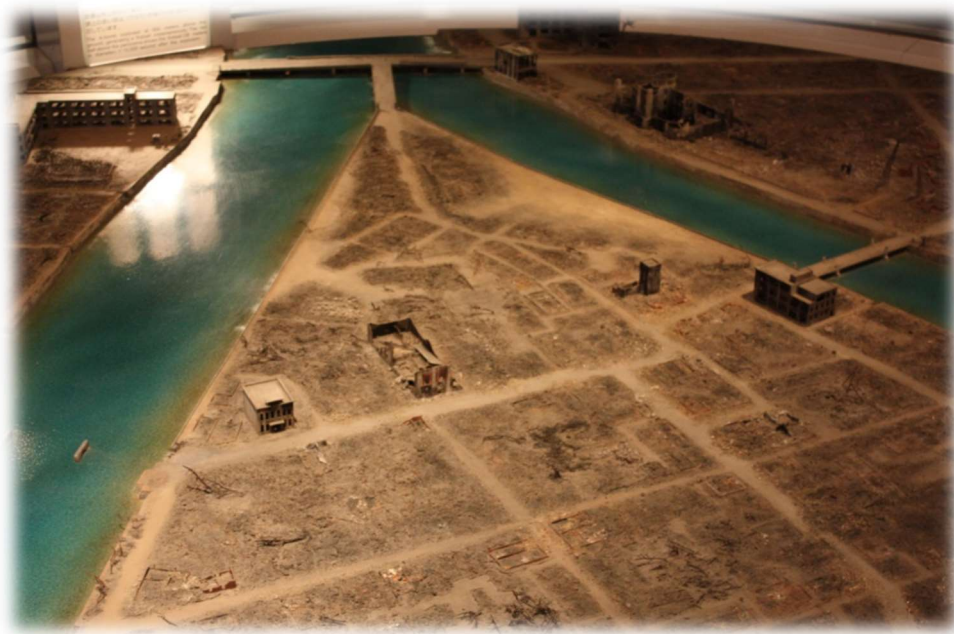
Vi startede med at se en film på omkring 30 minutter. Og jeg må erkende at det var en meget stærk film, og som gjorde et stærkt indtryk på mig. Blandt de øvrige i film salen, kunne man høre folk sidde og græde – og jeg skal være den første til at indrømme – det gjorde jeg også.

Krig er umenneskelig – men at man kan være så umenneskelig – det er ikke til at fatte.

Hiroshima før bombningen:

Hiroshima efter bombningen:

Tiden døde kl. 08.15

På et tidspunkt spurgte libaneseren guiden om ikke det gjorde stort indtryk på de amerikanske turister, at se dette her.

Her var hendes svar følgende:

Jeg skal ikke dømme eller fordømme, min opgave er at fortælle historien, som den var. Og de amerikanere der i dag besøger os, kan vi på ingen måde gøre ansvarlig for det der skete den 6/8-1945.

Hold op var det godt sagt.

Museet var meget stort og turen rundt var meget bevægende, og jeg tror vi alle efter denne tur havde brug for at være lidt alene.

Herefter gik det tilbage til Hiroshima Station, hvor jeg skulle med Shinkansen tilbage til Kyoto, efter en meget god dag, som jeg aldrig vil glemme – den står stærk indprintet i hukommelsen.

Vores guide Akiko fortalte om hendes familie og deres oplevelser af den 6/8-1945, hvilket var meget gribende. Akiko er omkring de 55-60 år og hendes mand er det man kalder "Hiroshima offer", og har dermed nogle goder såsom 2 årlige tjek på hospital og fri medicin.

Omkring varmen som Atombomben udløste:

Ved en af det der engang havde været en bank, havde man fundet "troede man" en skygge i stenene. Men nej – det var et menneske der var smeltet og brændt ned i stenen ved selve bombningen.

Det siges at den bombe der blev smidt over Hiroshima i dag er 4.500 gange stærkere! hvilket må give mange ret stof til eftertanke.

Vil vi udslette jorden – er det meget nemt – og science fiktion filmene – en realitet.

Togturen tilbage til Kyoto, var meget hurtigt overstået – jeg havde så mange indtryk der skulle bearbejdes.

Tilbage i Kyoto fik jeg snakket med Atchara, Casper og Jesper, og at de havde det godt.

Atchara og Daj havde allieret sig med hendes "politi ven", som ville hjælpe med at få erstatning og hjælpe med alt det praktiske. Djep var heldigvis i bedring.

Lastbilchaufføren prøvede at løbe fra sit ansvar og blev ved med at forklare hans uskyld – men det gik ikke – der var så mange vidner – og det endte med at han blev erkendt skyldig – i alle forhold.

Gik meget tidlig i seng – trætheden havde indhentet mig – det havde været en stor dag.

Lørdag den 3. juli 2010

Kunne heldigvis sove længe. Efter morgenmaden var jeg klar til afgang, hvor jeg skulle ud til bambusskoven i området Arashiyama.

Kl. 08.45 var der generel "pick-up time" på hotellet og for første gang oplevede, hvad jeg ville kalde – kaos eller total forvirring. Vi skulle være en lille gruppe på 5 personer + guiden.

Jeg havde heldigvis lånt en paraply på hotellet, da det stod ned i stænger. Vi gik i samlet trop over til Kyoto Station, hvor vi skulle køre med tog i ca. 30 minutter.

Efter en lille gåtur kom vi til bambusskoven.

Her var det utrolig flot – bare en skam at det regnede så kraftigt.

Kom på vor vej forbi 2 mindre templer, som lå godt "gemt" i bjergene.

Højdepunktet var haven i zen-templet Tenryuji, som var helt fantastisk.

Der var virkelig gjort noget ud af detaljerne i denne have.

Jeg ville gerne have set noget mere af templet Tenryuji, men dette var ikke med i denne tur. Fra denne have gik vi ind til centrum, hvor vi havde 20 minutter på egen hånd inden turen gik tilbage til Kyoto Station – godt våde, selvom paraplyen var blevet flittigt brugt.

Efter hjemkomst tog jeg en taxi ud til Kyoto Handicraft Center – syv etager med silke, keramik, blodtryksmålere, kimonoer, sværd, kalligrafi, postkort, "you name it".
Praktisk sted at samle alle souvenir-indkøbene.

Jeg fik købt, hvad jeg længe havde set på – Samurai sabler. Det blev til 2 stk. + ophæng.

Velkommen hjem til hotellet, skulle det hele pakkes, hvilket var lidt af en opgave. Sablerne måtte ud af æskerne for at kunne være der.

På hotellet fik jeg skrevet til Handelsbanken omkring ulykken og hvordan vi skulle forholde os. Vi havde trods alt et tab på omkring 5.000,- kr.

Fik ligeledes skrevet til Aase. Hendes SMS til Atchara, var gået igennem tidligere på ugen.

Er nu mentalt ved at gøre klar til afgang mod Thailand.

I restauranten fik jeg en god snak med en af tjenerne. I vinterperioden arbejdede hun i Holland, og syntes at hollandsk var meget svært. Jeg anbefalede hende at tage en varm kartoffel i munden, når hun skulle lære hollandsk.

Det kunne hun godt se fidusen i – og efterprøvede straks metoden – dog uden kartoffel. Det kunne vi begge grine af.

Senere på aftenen ringede Takashi – han havde sendt en ny fax

2010年07月03日 19:21

NAKAMURA'S

ページ01

Shin Miyako Hotel ROOM 752 TO: KAJ HEYDT

Hi KAJ,

Kyoto og Nara er interessant by.

Jeg håber du har nydt.

Du er ude 15:02 til Kyoto Station og ankommer i Tokyo 17:23 .

(SHINKANSENN NOZOMI 234 For Tokyo)

Jeg and Yoko venter på dig på Tokyo Station(YAESU CENTRAL GATE)

Jeg get en billet til Narita. Det er 19:03 fra Tokyo

(NARITA EXPRESS)

Hoteller i Narita Terminal 2 går fra stationen. Vi kører hvert 20 minutter
fra bus station. (HOTEL:Holly day Inn TOBU NARITA)

Jeg vil præsentere Sake. (Vandt kampen af fodbold.)

Denne vin er tænkt som det første præmie på sidste år.

Sæt din kuffert klar.

Se dig på Tokyo Station. Spis middag sammen.

3. july. 2010

Din ven TAKASHI & YOKO

Anytime you can call me Takashi NAKAMURA

Søndag den 4. juli 2010.

Dagen startede med at få pakket kufferten, så det ligesom var ude af verdenen. Kufferten kunne knapt nok lukkes – men det lykkedes dog.

Herefter var der morgenmad og check ud. Hotelregningen (mad og telefon) lød på 30.000,- Yen. Bagagen fik jeg deponeret på hotellet.

Nu skulle der shoppes. Jeg skulle have købt nogle gaver. Og jeg gik målbevidst efter Royal Copenhagen i Isetan. Det blev til 4 kopper med underkopper. Pris 30.000,- Yen. Nu var det også ordnet, og jeg havde fået 1 pose mere at slæbe på – dvs. 1 kuffert, 1 computerrygsæk, min gule rygsæk, fototasken og 1 pose med kongeligt porcelæn. Kopperne var pakket ind hver for sig, og fyldte dermed en del.

En skam at der nu igen går 2 dage med at rejse, men sådan er det nu.

Kl. godt 12.00 gik jeg over til højhastighedstoget Shinkansen. Jeg kunne ligeså godt vente der, som på hotellet, og sightseeing var ligesom et overstået kapitel for denne gang.

Jeg fik startet på min dagbog og inden jeg havde set mig om, var det tid til at gå op til toget.

Jeg er virkelig imponeret over deres tog system – det fungerer bare. Ca. hvert 3-7 minut afgår der et Shinkansen tog mod Tokyo – med ca. 16-18 vogne og de kører ALLE til tiden og kommer til tiden. Du kan simpelthen stille dit ur efter dem. Selv de mindre baner kører ALLE til tiden, også selv om det er meget varmt. Her kan skinnerne holde til meget høje hastigheder!!

Vi afgik kl. 15.02 og ankom til Tokyo kl. 17.23 – en strækning på over 500 km. På vej til Tokyo, kunne vi se det meget berømte bjerg "Mount Fuji"

Nu blev det spændende om jeg kunne finde Yoko og Takashi. Vi havde aftalt et "mødested", men Tokyo Station er som tidligere omtalt, mere end bare stor, kan jeg lige garantere for, og det myldrer frem og tilbage med mennesker.

Men jeg fandt dem, eller rettere sagt, de fandt mig, og så skulle vi lige finde restauranten. Men Takashi er godt kendt, så den var hurtigt fundet på 12. etage. Restauranten var fuldt optaget, så vi skulle lige vente lidt. Tiden blev brugt til at udveksle gaver.

Yoko og Takashi havde 2 flasker Sake med. Den ene var fra Takashi's far. Jeg afleverede de 4 gaver + brev, uden at gaverne dog blev pakket ud. Jeg håber de kommer til at gøre glæde.

Igen fik vi rigtig god japansk mad og samtidig kunne vi også lige nå at se de sidste billeder sammen.

Efter at vi havde spist ville de følge mig ud til toget, og det var jeg meget glad for. Jeg havde aldrig selv fundet toget. Vi skulle ned i 5. etage under jorden. Takashi havde arrangeret billetten, så alt var klaret. Jeg skulle med Express toget direkte ud til terminal 2, med kun 4 stop undervejs.

Toget afgik kl. 19.03 og ankom til terminal 2 kl. 20.02, så der er langt fra Tokyo's centrum til lufthavnen. Jeg skulle bo på Hotel Holiday In, som lå lige ved siden af terminal 2. Jeg skulle dog selv flyve fra terminal 1.

Ankomsten til hotellet var en kanon oplevelse. Servicen var helt i top og meget professionel – og værelset – bare super.

Jeg svedte og lugtede helt vildt, og trængte bare til et bad. Det at slæbe rundt på de mange tasker og kufferten, og så at finde ud af lufthavnen, gjorde sit.

Efter et dejligt bad, fik jeg pakket min kuffert om. Jeg skulle have plads til de 2 flasker Sake. Ompakningen var hurtigt overstået, og så var det tid til en øl, nede i lobbyen.

Fik inden sengetid også lige snakket med Atchara, som var klar til at skulle hente mig.

Mandag den 5. juli 2010

Stod op kl. 06.00 – havde dog lige allieret mig med en telefonvækning, som jeg så ikke fik brug for. God morgenmad og jeg var klar til afgang mod terminal 1. Blev kørt derud i hotellets bus, som var gratis.

Ved check in, fik jeg igen de mange spørgsmål om min rejse til Thailand – skal du direkte videre fra Thailand, skal du opholde dig i Thailand i 20 dage osv.

Til gengæld kom jeg hurtigt igennem paskontrollen og gik den meget lange vej ud til gate 43. Medens jeg ventede på at flyet blev klar, blev mit efternavn pludselig kaldt op over højtalere. Vedkommende skulle begive mig til Thai Air skranken.

Da jeg syntes at have hørt Mr. Jorgensen, måtte jeg hellere gå op til skranken for at høre om det var mig de havde kaldt. Og ganske rigtigt – det var mig.

De havde opdaget 2 svær i min kuffert og det skulle lige undersøges. De startede med at tage mit pas og bordingpass, og spurgte til sværene. De spurgte selv om det var souvenir, hvilket jeg kunne bekræfte og heldigvis havde jeg papiret fra butikken med mig – hvilket var godt. Men sikkerheden kom først, og kufferten skulle undersøges – den var på vej op.

Sammen med kufferten kom 2 politibetjente – ups, hvad havde jeg dog sat gang i. Jeg fik pakket kufferten op – hevet begge svær frem – den ene var ikke nok – og de blev undersøgt for metallets ægthed. På papiret fra forretningen stod der, at sværene ikke kunne slibes skarpe.

Sværene var OK, og de hjalp mig med at pakke kufferten – alle undskyldte ulejligheden, men at det desværre var nødvendigt.

Jeg kunne herefter sætte mig igen, men med en lille ekstra oplevelse i rygsækken.

Da jeg skulle ud til flyet, var jeg hurtigt igennem – mit pas var kontrolleret på kryds og tværs!

Vi fløj fra Nakita kl. 10.10 efter lidt forsinkelse – det virkede som om de havde problemer med at få startet motorerne – der kom en ekstra lastbil til hjælp med luft.

Mit besøg i Japan

Jeg kan kun sige positive ord om mit besøg i Japan. Alt har fungeret, alt er meget effektivt i Japan. Og så er befolkningen ufattelig søde og rare overfor hinanden og ikke mindst os – udlændinge. Jeg tror meget af den teknologi jeg har set, indenfor 1 år eller 2 år også findes i Danmark. Vi må erkende at de teknologisk set er meget foran os.

Efter 5 timer og 50 minutter ankom vi til Bangkok kl. 14.00 lokal tid minus 2 timer. Jeg var hurtigt igennem pas og told, og nu blev det spændende at se, om Atchara var ankommet. Jeg havde sagt, at jeg først ville være ude omkring kl. 15.00.

Men de var heldigvis lige ankommet og gensynsglæden var stor 😊

Atchara var glad for at kunne fremvise hendes nye bil – en Toyota, der senere skulle laves om til taxi, og køre i teamet sammen med Daj's allerede 3 taxier.

Vi startede med at køre forbi hospitalet, for at besøge Djep.

Hun lå stadig med slanger tilsluttet, men var blevet stillet i udsigt, at hun måske kunne blive udskrevet om onsdagen. Djep lå på et privat hospital, som forsikringsselskabet skulle betale. Alt taget i betragtning, så Djep frisk ud, selvom hun stadig havde store smerter i maveregionen.

Efter besøget ringede jeg til Kristian Hansen i Handelsbanken, for at høre omkring forsikring af vores kufferter og PSP'er. Han ville sørge for diverse papirer, som vi kunne ordne, når vi var tilbage i Danmark.

Vi kørte fra hospitalet direkte ind til hotel Plaza i Bangkok – et fint og billigt hotel.

The Plaza Hotel
178 Surawongse Road
Bangkok 10500
Tlf.: (02) 235-1760-79

Kl. 18.00 ville Daj hente os igen. Vi skulle ud og spise sammen med de "faste" chauffører, som kører for Daj og snart også for Atchara.

Trafikken var enorm – nej monster enorm, er nok mere rigtigt. Vi skulle køre 5-7 km – hvilket tog godt 1 time at køre.

Vi havde en rigtig hyggelig aften, inden Atchara og jeg selv tog en taxi hjem til hotellet. En af chaufførerne havde lige arrangeret en taxi og aftalt prisen for os. Den var meget billig. Det er fantastisk at opleve den hjælp de yder hinanden – uanset taxi selskab.

Ulykken lørdag den 26. juni kl. ca. 14.40

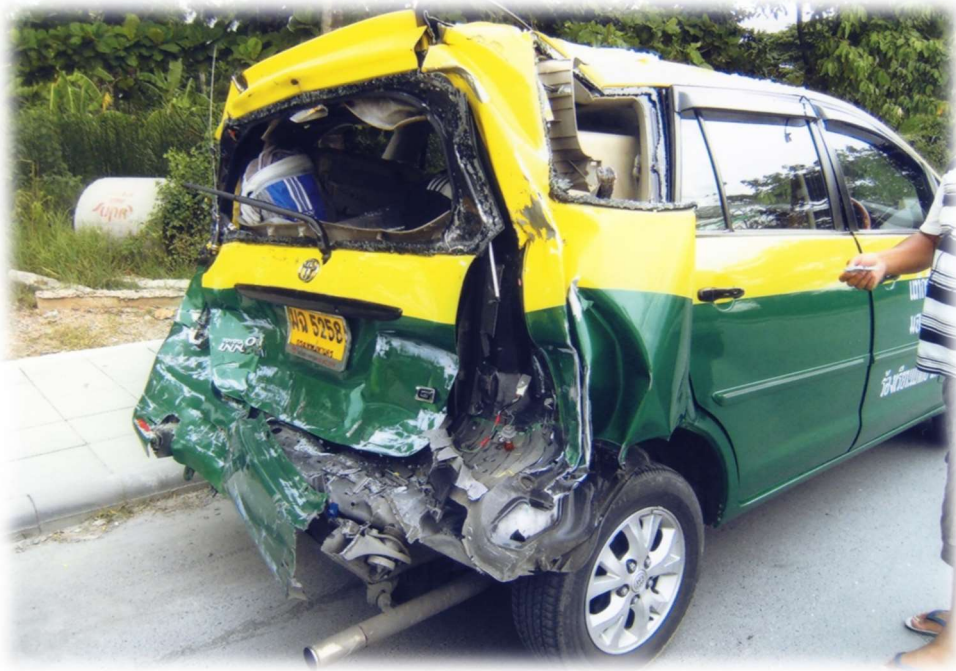
Vi bliver afhentet i lufthavnen i Bangkok. Der er kommet en del familiemedlemmer med for at hente os. Så der er 3 biler med. Alt vores bagage placeres i den bagerste bil – en taxi og de fleste af passagererne placeres i de 2 første biler.

På vej gennem Bangkok bliver den bagerste bil pludselig torpederet af en lastbil, hvor flere personer oppe på ladet flyver ud over lastbilen. Lastbilens forrude bliver total smadret.

Inde i taxien ser det ikke godt ud og 2 nærtstående familiemedlemmer haste køres til et nærtliggende privat hospital.

Atchara's (min kone) søster udskrives dagen efter, men hendes svigerinde er indlagt i 16 dage med efterfølgende daglig kontrolbesøg i en uge.

Ved nærmere eftersyn kunne vi konstatere oplyste ødelæggelser:

- 1 stk. PSP spillekonsol
Glas og front total ødelagt
- 5 stk. PSP spil.
Kassetterne er revnet og afprøvet i Jesper's PSP og de virker ikke længere.
- 2 store plastikkufferter
Kan ikke længere lukkes. Er vredet total skæve
- 1 mellem kuffert
Bund trykket ind og fod total ødelagt
- 1 lille kuffert
Håndtag total ødelagt

Vi har undersøgt forsikringspligten i Thailand og alt hvad der hedder personskader dækkes fuldt ud, men bagageskader dækkes ikke.

I forbindelse med ulykken, blev Politiet straks kontakte og optog rapport.

Tirsdag den 6. juli 2010.

Fik god morgenmad og var klar til afgang. Fik afregnet værelset – 2 nætter inkl. morgenmad + det løse kostede 2.600,- Bath.

Vi blev afhentet på hotellet af en af chaufførerne, som skulle køre os ud af Bangkok, hvor vi skulle mødes med Daj. Herfra kørte jeg bilen til Bandan.

Velankommen til Bandan fik jeg set det nye hus – og det var godt blevet flot. Det overgik min vildeste fantasi.

Efter at have set huset, var det tid til at se på skaderne – og ganske rigtigt – det så ikke godt ud.

Herefter fik jeg pakket kufferten ud og som sædvanligt var det altid spændende at se, hvad jeg nu har købt af sjove ting og sager. Og så den store bunke af vasketøj, som Mæo ville ordne.

Om eftermiddagen havde vi besøg af Mack, som havde haft munkeceremonierne medens jeg var i Japan.

Tog herefter med Atchara ud og handle og fik besøgt Jut, hvor vi lige fik et par øl.

Til aften ankom den nye cykel jeg havde købt til Nong Fåe, og den vakte bare stor glæde. Hendes den gamle var ALT for lille.

Onsdag den 7. juli 2010

Fik startet min PC op og begyndte at skrive på dagbogen og få et overblik over alt hvad jeg havde set i Japan. Der var meget at få samlet. Sidder ude på terrassen, hvilket er rigtig godt.

Atchara tog Mæo og hendes mor med ud og handle, hvor de blev stoppet af Politiet, som ville give hende en bøde på 200,- Bath.

Atchara sagde: "Det er OK, men så skal du også give mig en årsag, til at jeg skal have bøden".

Nu blev han lidt ængstelig og spurgte: "Hvor kommer du fra?". Fra Bandan var svaret. Ups – næste spørgsmål: "Kender du Politichefen?". Ja – jeg er i familie med ham – svarede Atchara med en lille løgn. OK – så bare kør.

Jeg fik besøgt oldemor og oldefar, hvilket jeg tror gjorde stor glæde. Jeg var taget derop alene, så det var begrænset hvor meget vi kunne snakke sammen.

Derhjemme startede jeg med at male noget af træværket, og det pyntede helt vildt.

Til aften fortalte Atchara at huset faktisk var hendes, hvilket jeg ikke fattede en skid af!

Jo – for rigtig mange år siden – da Atchara arbejdede i Bangkok, havde Daj lånt rigtig mange penge af Atchara, for at kunne købe en lastbil.

De penge havde Atchara for længst afskrevet – og faktisk også glemt alt om dem.

Men det havde Daj ikke. For de lånte penge havde han nu fået bygget det nye hus – "overrakt" nøglen til Atchara og dermed fået tilbagebetalt gælden.

Til aftensmad fik jeg kartofler, gulerødder samt kylling filet.

Torsdag den 8. juli 2010

Fik i løbet af natten en ny tanke. Der var åbenbart ikke så mange, som skulle med på tur denne gang, og så kunne vi jo ligeså godt tage ned til Pattaya. Vi havde dermed ikke så mange at skulle betale for, og i Pattaya er det noget dyrere end hvor vi normalt kommer.

Dagen gik stille og roligt og omkring kl. 15.00 fortsatte jeg malerarbejdet, som var noget være "pilleri".

Omkring "fyraften" kørte jeg på knallert ned til Jut, hvor vi lige fik lidt øl.

Atchara tog med tømreren ud og købe det sidste træ, der skulle bruges til køkkenet. Træet leveres samme dag.

Fredag den 9. juli 2010

Jut kom forbi med noget Yoghurt, og så kunne han lige nå et par kopper god dansk kaffe.

Malerarbejdet fortsætter, men i dag kom der hjælp på – så vi var hurtigt færdige med det planlagte. Nu skulle vi bare have finpudset dørene, og givet dem en gang maling – besluttede vi.

Om eftermiddagen kørte vi ud til en anden lille by, hvor jeg blev klippet. På vej hjem gjorde vi et lille stop hos oldemor og oldefar og fik en øl i Dan's lille forretning.

Atchara's mor har fået sig løsrevet fra hendes tøj pilleri og er også i forretningen.

Det er gamle stofrester, som de køber meget billigt. Trådene løsriveres og efterfølgende laves der madrasser af disse løse tråde.

Dette er den store "dille" i år.

Lørdag den 10. juli 2010

Efter morgenmaden ankom min hjælper. Nu skulle dobbeltdøren pudses og males.

Resultatet var ganske OK. Det kunne vi godt være stolte over.

I løbet af dagen blev det endelig besluttet, at vi ville til Pattaya. Det var åbenbart kun Mo der ville med, og så kunne vi ligeså godt selv køre, og dermed spare udgifterne til Jut. Brændstof skulle vi betale uanset om vi selv kørte eller kørte med Jut. Men kører vi med Jut, skal han have omkring 1.700,- Bath pr. dag uanset om vi bruger bilen eller ej.

Men pludselig ville Mæe Liam, Mæo og Nong Nang også med. Jeg lod Atchara om logistikken – hun ved hvor mange der er plads til i bilen.

Atchara og jeg tog sidst på eftermiddagen på marked, hvor vi bl.a. fik købt 5 poser tørret kød til oldemor og oldefar. På vej hjem fik vi afleveret 2 af pakkerne og dermed stor glæde.

Senere tog Atchara og jeg ud til den gamle telefoncentral, hvor vi mødte Nuna.

Søndag den 11. juli 2010

Passagerlisten var blevet ændret – nu skulle Mo, Anun, Mæe Liam, Påe Lian og så os 4 på tur. Hurtigt blev bilen pakket og turen gik sydover, hvor jeg kørte. Lige før Bangkok kom Daj os i møde og ville køre os videre til Pattaya eller nærmere Jomtien.

Vi fandt hurtigt hotellet hvor Sawi og Finn også boede. På en af fortovsrestauranterne før hotellet sad Sawi, Finn, Casper og Toon og ventede på os.

Inden vi besluttede os for hotellet skulle vi lige se værelserne – de så ganske fornuftige ud, og så var prisen også OK. Vi skulle betale 600,- pr. værelse pr. døgn inkl. morgenmad. Vi tog 3 værelser i 7 dage. Hotellets navn er LEK.

Værelserne er udstyret med minibar – og så til samme priser, som det koster ude på gaden.

Casper og Jesper finder hurtigt sammen med Casper og Toon – og skal en tur i poolen.

Det er efterhånden blevet tid til noget frokost, som vi indtager på en nærliggende restaurant, hvor de også har europæisk mad. God og billig mad, hvor vi lynhurtigt opnår 10 % stamkunde rabat.

Jeg skal love for at vi denne gang er kommet til et "sjovt og spændende" område. Det vrirler med letpåklædte små søde thai piger.

Efter frokost tog Daj bilen tilbage til Bangkok.

Efter aftensmad tog Sawi, Finn, Atchara og jeg ind til "Waking Street" i Pattaya.

Wau – her var mange dejlige "sild". Finn og jeg fandt et hyggeligt sted med "god udsigt" og fik os et par øl, medens pigerne gik på shopping.

Efter at Finn og jeg nu havde fået "appetit" tog vi med 10-Baths taxien tilbage til hotellet igen.

Mandag den 12. juli 2010

Kl. 06.30 kunne jeg ikke trække den længere, jeg måtte op. Der skulle til at ske noget.

Fandt restauranten, som lå på 7. etage, hvor jeg fik god morgenmad.

Casper og Jesper sov stadig – de sov begge sammen med Toon.

Efter at alle havde fået morgenmad kørte med sammen med de andre ud til "Floting Market", hvor vi startede med en tur i hængebanen, hvilket var meget sjovt.

Efter denne tur, gik vi rundt og hyggede os, hvor vi sluttede af med en lille sejltur.

Tilbage ved hotellet fik vi frokost og derefter var der dømt strandtur, hvor Finn, Toon, Casper, Casper, Jesper og jeg ville have en tur med "Bananen".

Første gang vi væltede, havde Jesper fået nok, han ville gerne op i speedbåden, hvor også Anun sad. Vi troede vi havde fundet teknikken – men han kunne få os af, hvornår det skulle være. Meget sjov tur, og så var vandet bare dejligt varmt – nærmest brusetemperatur.

Jeg fik købt 5 billeder i 3D nede ved stranden – flotte billeder.

"Mrs. Norway" (gik med en norsk T-shirt) var vores oppasser nede ved stranden. Hun kunne lidt dansk/norsk. Når vi kaldte "Mrs. Norway" var hun slet ikke i tvivl – hun var der lige på stedet, med et stort smil på.

På vej hjem fik vi en øl på den lokale bar med søde servitricer.

Efter aftensmad mødte vi Manii og Flemming fra Herning – pudsigt sammentræf. I Pattaya er også Gai og Mogens, men dem mødte vi ikke.

Vi sluttede dagen af på den lokale bar.

Tirsdag den 13. juli 2010

Har snakket om at prøve "faldskærmssejlad" i dag, men først skal vi alle ud til det store marked, hvor Finn og jeg finder et hyggeligt lille sted, hvor vi har det store overblik. Pigerne går på shopping, hvor der bliver handlet helt vildt.

Herefter kørte vi tilbage til hotellet igen, hvor Atchara gerne ville vise alle de indkøbte ting frem. Det ene par bukser / shorts skulle straks prøves på, men et eller andet er "slået" fejl – bukserne var for små, men de var billige.

Det næste der skulle prøves var den ene af kjolerne, men den er ved at gå i syningen, og skal først tilføres en kærlig hånd – men også den havde været meget billig ☺

Og dermed stopper fremvisningen – der ikke havde været nogen succes.

Herefter gik vi ned og fik frokost, hvor Daj ankom for at hente Pæ Lian. Han skulle med til Bangkok for at se thai boksning. Vi andre gik ned til stranden for at hygge os.

Eftersom jeg var først færdig til aftenens oplevelser, gik jeg over til "Baren" hvor jeg havde en sjov uskyldig oplevelse.

Jeg sad og læste Ekstra Bladet, som vi kunne købe på stranden, og pludselig ankom en trussesælger. Pigerne i baren skulle straks hen og se på trusser og pludselig hev en af pigerne op i kjolen, og ville vise trussesælgeren et eller andet ved hendes egne trusser – hvad ved jeg ikke, men pludselig gik det op for hende at jeg sad med front til dem og kunne iagttage det hele. Og så blev der grinet.

Vi fik tidlig aftensmad, da vi skulle i biografen i Pattaya. Vi startede med at se en 7 minutters 4D film, hvor også stolene bevægede sig – helt fantastisk oplevelse. Billeder og lyd – en kæmpe oplevelse.

Efter denne "film" skulle vi se en ny "Karate Kid" som foregår i Beijing. Kanon film, der dog minder meget om de første "Karate Kid" film. Omkring midnat kørte vi alle hjem til hotellet.

Onsdag den 14. juli 2010

Efter morgenmad tog vi alle ud til Gokart banen.

6 stk. og drengene skulle have baghjul. Lille Casper fik en lidt mindre gokart, men det betød ikke noget for ham.

Vi havde det hyle skægt. Men havde vi fået nok? – nej vi kørte ud til en anden gokart bane, hvor det var billigere og 2 minutter længere. Så vi fik alle 2 gange 10 minutter, hvor vi alle havde det sjovt.

Tilbage i Jomtien, hvor vi havde delt os op. Pigerne ville ud og have stærk mad. Finn og jeg tog drengene med til vores sædvanlige restaurant, og så skulle der bades.

Pludselig kom Finn med en fed bemærkning, da vi begge havde fået øje på det samme, nede ved vandet: "Der kommer Danmarks svar på en strandsild". Jeg behøver vel ikke at skrive om hun var stor eller lille ☺

Igen fik vi tidlig aftensmad, da vi igen skulle en tur i biografen. Vi skulle se "Predator", som foregår på en planet, meget voldsom film og lidt langtrukken, men fede lydeffekter.

På vej hjem holdt vi ind ved vores lokale bar og havde det sjovt. Igen kom der en trussesælger forbi og næsten alle piger styrtede ud til sælgeren – så måtte gæsterne vente ☺

Torsdag den 15. juli 2010

Efter morgenmaden kørte vi ned til havnen i Pattaya. Vi skulle over på øen Koh Larn.

Velkommen til øen tog vi 5-6 knallerttaxier ned til stranden – en dejlig strand, som var "indhegnet".

Finn og jeg skulle have ordnet vores fødder. Neglene skulle klippes, pudses og hård hud fjernes – sluttelig blev neglene lakeret.

Jo – nu var vi klar til at lege "strandløver".

Vi havde en rigtig dejlig eftermiddag på stranden inden vi omkring kl. 15.00 skulle ned til havnen – denne gang dog en anden havn, og tilbage Pattaya, hvor vi straks tog en taxi tilbage til Jomtien.

Vi valgte at spise aftensmad inden vi gik tilbage til hotellet, hvor der ikke var lagt op til flere oplevelser den dag.

Og dog – Atchara kom til at smide en flaske på gulvet og det første hun brølede var "Kaj for satan". Jo jeg var også virkelig skyld i denne hændelse – jeg lå i min seng og så fjernsyn. Der lå glassplinter overalt, så vi fik travlt med at samle op.

Fredag den 16. juli 2010

Jeg var vågen meget tidlig – men havde jo også fået den søvn der var nødvendig. Efter morgenmaden kørte vi alle ud til Gokart banen igen, hvor Finn og jeg skulle prøve den store hurtige bane – det gik bare stærkt.

Herefter gik vi op til den bane hvor drengene også måtte køre. De hyggede sig.

Efter turen på Gokart banen tog vi hjem igen, hvor vi undervejs afleverede pigerne. De ville ud og shoppe. Finn og jeg tog drengene med ned til stranden, hvor vi hyggede os.

Jeg fik købt en "midlertidig" tatovering – velvidende at Atchara ville tænde en kriger ☺ og så fik jeg købt 2 ophæng – 1 med 2 elefanter og 1 med en drage – og meget flotte.

Senere ankom Sawi og Atchara. Det startede selvfølgelig med en skideballe. Finn gik ram forbi.

På vej hjem til hotellet holdt Finn og jeg ind på baren, selvom vi ingen penge havde på os. Men vi skulle komme derind – vi kunne få på kredit – hvilket ellers er meget svært – men de havde set os så mange gange.

På hotellet var Djep og Daj ankommet og efter at jeg havde fået et bad, gik vi alle ud og spise. Finn skulle lige først have en lur, så de var ikke med os.

Hjemme på hotellet fik Daj og jeg en øl før det var tiltrængt godnat.

Lørdag den 17. juli 2010

Sawi og Finn skulle i dag ikke med os. Finn skulle have gæster af 2 andre danskere. Vi andre tog ud til Nong Nooch Garden and Resort – et fantastisk flot sted, hvor det primære var blomster, træer og buske. Her var hyggeligt.

Vi startede med en kørerundtur i parken, som gigantisk stor.

Sluttelig fik vi os en tur i en vandcykel. Jeg skulle være sammen med Anun og Casper og Jesper i en vandcykel.

Efter parkbesøget gik det retur, dog holdt vi ind ved en af vejrestauranterne, for at få noget at spise. Velankommen tilbage på hotellet tog jeg alene ned til stranden. De andre ville ikke med, men det varede ikke længe før Casper og Jesper dukkede op.

Senere ankom også Mo + Anun, og pludselig var hele familien samlet på stranden.

Jeg havde en god snak med en af strandsælgerne – der var god til engelsk. Han ville selvfølgelig sælge mig et eller andet, men jeg havde ingen penge med – købte på kredit, da Atchara havde sagt at hun ville komme derned.

Han spurgte mig om jeg kom fra Finland eller Norge og da jeg svarede nej til begge lande sagde han: "Så kommer du fra Danmark".

Han havde generelt ingen problemer med at give kredit til folk fra Finland, Norge, Sverige, Belgien eller Danmark – de kom altid til aftalt tid for at betale deres gæld.

Så nævnte han en stribe europæiske og mellem øst lande, hvor kredit var total udelukket. De kom aldrig igen. En meget hyggelig gut, at snakke med.

Til aften skulle Atchara, Daj og jeg ud til Nitaya's niece Burn. Burn ejer en bar i Pattaya. Drengene skulle blive hos de andre.

Vi kørte til Pattaya til aftalt mødested, hvor Burn afhentede os. Vi skulle lige først over i baren og have en enkelt forfriskning.

I baren var der mange dejlige thai piger – "skruet godt sammen", og alle til "salg".

Efter en øl, blev vi inviteret på mad. Burn kendte en rigtig god restaurant, og det skal jeg love for – den også var. Den lå faktisk næsten lige ved siden af biografen.

Efter spisning ville jeg have Daj med ind og se en 4D film, hvilket var en kæmpe oplevelse – ikke mindst for Daj – som levede sig fuldstændig ind i denne enorme oplevelse.

Herefter gik vi tilbage til baren, hvor vi fik lidt godt til ganen. Pludselig ankom Sawi og Finn, hvilket var meget hyggeligt. Alt hvad Daj og jeg fik, var gratis – dog ikke pigerne 😊

Vi fik sagt pænt farvel til Sawi og Finn inden turen gik ned gennem "Waking Street", og derfra med taxi tilbage til hotellet.

Søndag den 18. juli 2010

Allerede kl. 08.00 var vi klar til afgang, og turen nordpå. Kort efter lufthavnen stod Djep og Daj af – de blev hentet af en af hans chauffører. Vi fortsatte herfra videre, med mig som chauffør, mod Bandan, hvor vi ankom omkring kl. 14.00 efter at have kørt i alt ca. 420 km.

Derhjemme var de blevet færdige med køkkenet, hvilket var kommet til at se ganske godt ud. Samtidig havde Mæo hygget sig med at flytte rundt på alle møbler, hvilket Atchara ikke var helt tilfreds med. Nu stod der møbler overalt.

Om eftermiddagen fik jeg installeret vores medbragte Wii til Nong Nang. Wii konsollen var en gave fra Minna og Leo, en som de havde købt i Singapore og som ikke virkede i Danmark. Atchara havde købt en del kopi Wii DVD'er i Thailand, men de virkede ikke – Wii konsollen skulle først "chippes".

Til aften begyndte det at regne og det væltede ned – 2 gange i løbet af aftenen / natten var der strømudfald.

Mandag den 19. juli 2010

Dagen gik stille og roligt og omkring frokosttid væltede det ned med vand. Alle havde travlt med at hente vasketøj ind. Casper og Jesper væltede sig rundt i det kæmpe regnskyl.

Om eftermiddagen ankom Djep og Daj. De havde taget en bus fra Bangkok, og skulle den kommende weekend køre os til lufthavnen.

Mæo begynder at blive syg og har i løbet af dagen besøg af lægen 2 gange. Hun har fået betændelse i en storetå og er meget syg.

Atchara må denne aften stå for aftensmaden sammen med Djep. Atchara laver en svindesteg til os sammen med en god gang salat.

Tirsdag den 20. juli 2010

I løbet af natten har der været tyveri i Bandan, men de har allerede en formodning om, hvem der er gerningsmand – noget familie.

Dagen starter med at jeg henter lægen til Mæo. Med simple ord lykkedes det mig at fortælle lægen at hun skal komme ned til Mæo. Utroligt at hun ikke kan snakke engelsk.

Da Daj skal åbne porten ud til vejen, hvilket vi andre har gjort rigtig mange gange, ender det med at han vælter porten i stedet for – og en måde at lukke op på ☺

Dagen gik med ren afslapning – måske var det den ekstreme varme, der gjorde det. Jeg fik dog badet Pepsi, hvilket hun ikke var helt tilfreds med – men accepterede det.

Jeg fik også taget billeder af vores kufferter, som dokumentation for skaderne.

Om eftermiddagen ankom tømreren igen. Han skulle hente de sidste penge, men samtidig var der også en ny ordre i sigte – Daj og Atchara ville deles om udgifterne til tagrender, hvilket virkelig manglede.

Fra tanke til handling – ikke langt. Daj og tømreren kørte ind til Dalat Camping for at købe tagrender.

Jeg fik mig "listet" ned til Jut for at se hvordan han havde det. Jut var selvfølgelig i gang med huset, og da han så jeg kom, blev alt indstillet.

Pludselig ankom Atchara – de kunne ikke finde mig, men jungletrommerne er enorme i Bandan, så det er ikke nemt at "blive væk".

Atchara kunne fortælle at de havde snakket med Dumm (Casper's biologiske mor), og at hun gerne ville besøge Casper i Bandan, hvilket var Casper's store ønske. Casper fik også snakket med hende – på engelsk, hvilket han stolt kom og fortalte mig.
Nu skulle han måske se "den rigtige mor" efter 11 år.

Efter 1 øls tid ankom Sunan og så skulle vi på due jagt. Udbyttet blev ikke så stort – 5 duer, som straks blev tilberedt ved hjemkomst.

Jeg syntes at den helt rigtige lejlighed nu var til stede, til at smage den gode Sake fra Yoko og Takashi, så Casper smuttede hurtigt hjem for at hente flasken og myggebalsam.

Jut syntes åbenbart også at det var en speciel aften – og hev en pakke ud af fryseren – men hvad var det?

Det var store frølår, som også skulle tilberedes.

Jeg har tit smagt due men frølår – aldrig. Det smagte helt fantastisk. Jesper var lidt ængstelig ved at skulle smage – men tog sig mod, og smagte – det var OK.

Casper hyggede sig også – han fik lidt øl og lidt Sake, og spillede kort tid efter fransk klovn, til stor morskab for Jut.

Det blev aftalt at Casper næste morgen skulle køre med i skolebussen sammen med Jut. Jut kunne fortælle at pigerne havde haft et godt øje for ham – sidste gang han var med. Det var nok – Casper skulle med ☺

Jut og jeg havde en rigtig hyggelig aften – inden jeg blev afhentet.

Onsdag den 21. juli 2010

Dagen startede med at Sunan kom og fortalte at de havde fundet mongoldrengen Dui fra Bandan. Man havde ledt efter ham de sidste 3 dage – og endelig fundet ham. Mange frygtede at han var faldet i en kanal og var druknet.

Dui ville bare tage en cykeltur og kunne pludselig ikke finde hjem igen. Han blev fundet ca. 20 km. fra Bandan og var afkræftet, da han ikke havde fået mad de sidste 3 dage.

Tømreren ankommer og går i gang med tagrenderne – hvilket er et langsommeligt arbejde, men stille og roligt skrider arbejdet dog fremad.

I løbet af formiddagen kommer Casper flere gang og spørger om jeg nu tror på at hans biologiske mor kommer – det optager ham rigtig meget.

Og så kom telefonopringningen vi et eller andet sted, spændt havde ventet på. Casper's mor Dumm var 15 km. fra Bandan. Hun havde taget en taxi fra Pattaya – en strækning på omkring 420 km. Pris retur var aftalt til 5.000,- Bath.

Vi fortalte straks Casper at hun var på vej, for at forberede ham, og nu var vi meget spændte på at se hans reaktioner. Jeg var ligeledes meget spændt på at se familiens reaktioner – de har heller ikke set hende de sidste 11 år.

Da Dumm steg ud af taxien var jeg slet ikke i tvivl – hun havde overhovedet ikke forandret sig. Hun så glad og tilpas ud.

Casper tog det i stiv arm og gav hende straks en stor "klemmer", hvilket fik gensynstårerne frem hos de fleste. Mæe Liam var meget bevæget af gensynet, jo gensynsglæden var stor hos alle.

Dumm forklarede følgende til Casper:

Casper, da din far døde, vidste jeg at det ville blive hårdt og havde aldrig drømt om at skulle adoptere dig bort – vi skulle nok klare den.

Men pludselig opstod chancen for at adoptere dig bort, til din fars søster. Det var ikke nogen nem beslutning – men jeg kunne se at du ville få et bedre liv hos dem i Danmark – end jeg kunne give dig.

Jeg havde ingen penge og måtte vælge mellem 2 under. Jeg besluttede det jeg troede var bedst for dig.

Jeg har ikke tidligere haft muligheden for at se dig – pengene har været rigtig små, men da jeg i år hørte at du gerne ville se mig, var der ingen tvivl. Jeg ville også gerne se dig. Du er aldrig nogensinde forsvundet ud af mit "hjerte" – du er stadig den dreng, jeg har født. Begge mine piger ved at du findes, du er ikke nogen hemmelighed – og deres store ønske er også at se dig.

Jeg vil bede dig om at følge dine forældres anvisninger om skolegang, så du kan få et bedre liv end jeg har haft. Mit liv har ikke været nogen "dans på roser".

Jeg håber du fremover vil komme og besøge mig Thailand – du er altid velkommen.

Vi vil alle gerne tage afsked med jer i lufthavnen – så får du muligheden for at hilse på dine halvsøstre.

Man kunne tydeligt se at Dumm havde fået det meget bedre og at hendes følelser for Casper, var ægte – dette her var ægte "Sporløs", når det er bedst.

P.S..

Hun havde valgt at rejse 840 km på en dag for at få muligheden for at hilse på Casper.

Dumm viste billeder af hendes 2 piger – dejlige flotte piger på 10 og 18 år – det var lige noget for Casper ☺

Hun fortalte videre at også faderen til det 3. barn var død i en ulykke – så nu var hun færdig med at få børn – 3 børn og 3 døde fædre. Hun havde taget konsekvensen og var blevet steriliseret. Hun

havde for 3 år siden mødt en amerikaner – godt nok handicappet – kan ikke gå, men hun havde fået det godt, og manglede ikke længere noget.

Dumm virkede yderst godt tilfreds og glad med dette gensyn, med Casper, og håbede at Casper ville komme på ferie hos hende og familien, næste gang vi kom til Thailand. Så vi fik hurtigt udvekslet E-mail, adresser og telefonnumre.

Omkring kl. 17.30 tog hun tilbage mod Pattaya, hvor Casper fik udleveret 2.000,- Bath. Casper sagde efterfølgende til mig: "Far det er den største oplevelse jeg har haft denne gang. Jeg er glad for at have mødt min "rigtige mor"".

Ca. ½ time senere ringede Dumm – hun ville gerne lige høre hvad det var Casper havde ønsket sig af hende. Han havde ønsket sig en I-pod.

Jeg tror hun havde snakket med hendes kæreste – og havde fået lov til at indfri et ønske fra Casper.

For Casper og os andre, havde det været en stor dag. Tun, Pan og Mo – havde også hurtigt hørt at hun ville komme, og kom forbi for at hilse på hende.

Hvad Dumm måske havde mistet hos familien – genvandt hun stort igen – at vise at hun elskede den dreng hun havde født.

Hen mod aften kom der jord, som skulle bruges bag ved huset.

Og hold da op hvor meget jord der var – ser ud til godt at kunne give sved på panden!

Torsdag den 22. juli 2010

Igen i nat har der været indbrudstyre på spil i Bandan – denne gang dog noget barskere. De har tapet damens mund til og bundet hende til en jernstang. Det vrimler med politi i hele Bandan.

Da Mæe Liam kl. 04.00 – som sædvanlig løber en tur i Bandan, bliver hun fulgt hjem af politiet – det er for farligt at løbe rundt alene, selvom hun har Pepsi med.

Kl. 09.30 er det besluttet at vi skal til Korat, men forinden kan vi godt køre noget jord. Daj starter, og jeg kan straks se at der er rigtig lang vej, på den måde han vil få jorden ind på.

Jesper og jeg får hurtigt fundet trillebøren, hvilket de griner lidt af – men grinet gik snart af dem, da de fandt ud af at det var yderst effektivt.

Men hold kæft hvor var det varmt – alt tøj blev total gennemblødt.

Kl. 09.30 ankom Jut, men havde et problem – han skulle være tilbage allerede kl. 14.00, hvilket blev for presset. Hurtigt blev det besluttet at Daj skulle køre bussen.

Med os var Mo, Gaj, Jii, Anun, Nong Fåe, Mæo, Nong Nang, Mæe Liam, Djep, Daj og os fire. Planen var hjemmefra at vi skulle til det store indkøbscenter i Korat, hvor de skulle bade i vandlandet, medens Atchara og jeg fik købt nye kufferter.

Da vi ankom til indkøbscentret gik der total forvirring i alle planer – intet af hvad der var planlagt – var der interesse for.

På et tidspunkt havde jeg fat i Atchara og fortalte at nu måtte de fan..... beslutte sig – det her gedemarked, gad jeg ikke. Atchara var ligesom jeg selv – rødglødende af raseri.

Casper, Jesper, Anun og Nong Fåe kom i vandland, medens resten ikke ville med. Gaj sad ude i bilen hos Daj.

Nå, men Atchara og jeg var kommet til Korat for at købe nye kufferter – hvilket var hele formålet med denne tur.

Vi fandt forretningen – og så skulle der handles. Vi kunne få nogle gode rabatter. Vi så på en stor kuffert af samme størrelse som dem der var gået i stykker. Prisen var ca. 12.800,- Bath. Dem skulle vi så have 2 af. Dernæst skulle vi have en mellem størrelse kuffert. Pris ca. 9.500,- Bath, og endelig skulle vi have en lille størrelses kuffert. Pris 5.400,- Bath. I alt var der kufferter for 40.500,- Bath.

Nu skulle der så handles, og vi fik kufferterne for ca. 15.800,- Bath og ikke nok med det, så spurgte Atchara om ikke dette køb kunne udløse en lille gave – og det fik vi – 1 rigtig god flot rygsæk.

Nu kunne vi i hvert fald få vores bagage med hjem.

Vi gik lidt rundt i indkøbscentret inden vi kørte hjemad igen. Jeg tror alle havde regnet med at vi ville give mad i indkøbscentret og i bund og grund var årsagen til at de ville med os.

Atchara spurgte dog også om ikke vi skulle spise der, men med det gedemarked vi tidligere havde været udsat for, sagde jeg nej. Jeg orkede ikke et nyt gedemarked – 16 mennesker der skal beslutte hvad de vil spise. Nej vi kunne spise på vej hjem ved en af vejrestauranterne, hvor der er 2 eller 3 retter at vælge mellem.

Daj kendte en god restaurant – og sådan blev det.

Fredag den 23. juli 2010

Der er fuld aktivitet allerede fra morgenstunden. Atchara og Daj har besluttet sig for at huset skal "velsignes" af munkene. Der ankommer 8 munke omkring kl. 11.00. Atchara vil samtidig også afholde ceremonien nede ved det lille tempel – derved slår hun 2 fluer med et smæk.

Ceremonien nede ved det lille tempel starter allerede kl. 08.00 og sædvanen tro, kommer de ældre kvinder samt kvindelige familiemedlemmer.

Efter ceremonierne inviteres de alle med hjem for at se huset samt for at få noget at spise. Mæo havde fået hjælp i køkkenet, med alt det mad der skulle laves.

Omkring kl. 10.50 ankom der 7 munke. Huset var på det tidspunkt også næsten fyldt til bristepunktet.

Ceremonierne kunne så starte og selvom morfar har svært ved at huske, var det ham der startede messen – hvilket var helt utroligt. Da han var færdig fortsatte munkene med deres messe, hvilket lyder helt fantastisk.

Som afslutning på messerne, gik en af munkene rundt i huset og "sprøjtede" vand på hus og de mennesker der var mødt op. Til sidst fik munkene frokost. Efter frokost var det alle de andre der skulle bespises, og der var selvfølgelig som altid rigelig med mad til alle.

Da alle havde spist øjnede jeg chancen til at få taget et familiebillede. Dog ville Paa Lian ikke med på billedet – han mente der var taget rigelig med billeder hvor han er med på!

Jeg tror det er det første billede, hvor de alle er samlet: Oldemor og oldefar, Mæe Liam, Mæo, Mo, Atchara og Daj.

Til aften kørte Atchara og jeg ned til Jut, hvor Jut og jeg fik "et par kopper øl" sammen.

Lørdag den 24. juli 2010

Det er store pakkedag, og som sædvanlig er det spændende at se om vi kan have det hele og hvor mange kilo vi kommer op på. Vi plejer altid at have plads- og/eller kiloproblemer. Og i år ser det ud til at vi har samme problemer.

Vi skal i hvert fald have vejet kufferterne inden afgang. Atchara's far har en gammel vægt, som dog ikke længere vejer korrekt. Efter vægten skulle jeg veje 54 kg – og det er ikke korrekt.

Ingen problem – lynhurtigt blev der fremskaffet en anden vægt – og vi havde ikke overvægt endnu ☺. Kufferterne vejede 15, 18, 19 og 20 kg, og vi må i alt have 80 kg med i flyveren.

Kufferten med sablerne er pakket, så den er nem at skulle lukke op – denne gang er jeg forberedt, og vil sige det ved check in.

Dagen gik stille og roligt og alle ventede ligesom bare på, at der var afsked. Fik pakket bilen med alle vores kufferter – med lidt snilde og god fantasi kunne alt være der. Vi skulle jo også lige være 6 personer i bilen ☺

Kl. 16.00 var vi klar til afgang og fik taget afsked med Saengrit familien. Nu skulle vi bare lige have sagt farvel til oldemor og oldefar og de familiemedlemmer der bor deroppe. Jeg fik at vide at Jut var hjemme og begik mig over til ham, for at sige pænt farvel – og pludselig ud fra ingenting, blev jeg angrebet af en hund og bidt i benet. Jeg humpede videre over til Jut, som alligevel ikke var hjemme.

Da jeg gik tilbage til de andre grinede de lidt over, hvad det var jeg havde haft gang i med den hund – indtil jeg fortalte dem at jeg var blevet bidt – da fik "piben en anden lyd". Atchara kom straks tililende, da hun selv engang er blevet bidt – og kender alvoren af et sådant bid.

Heldigvis var der ikke bidt igennem – kun overfladiske skrammer, og Pan fandt straks noget tiger kamfer til mig.

Herefter gik turen mod Bangkok, hvor vi undervejs fik noget aftensmad på en fiskerestaurant.

Vi havde aftalt at skulle mødes med Dumm kl. 21.00 i lufthavnen, og som det så ud, ville vi blive lidt forsinket. Men dette havde Daj styr på. Han havde kontaktet hende og forklaret at vi var blevet lidt forsinket.

Velankommen til lufthavnen, blev det nu spændende at se, hvor mange der var sammen med Dumm.

Og der stod de så – Dumm med hendes 2 døtre og 1 moster. Mosteren havde sammen med Atchara passet Casper de første par år, hvorfor hun også var meget interesseret i at se ham igen.

Casper sammen med hans 2 halv søstre.

Casper her sammen med hans biologiske mor og hans 2 halv søstre.

Men der var stor generthed blandt alle – hvilket nok ikke er noget at sige til. Daj var god til at holde snakken i gang. De tog mange billeder af Casper – alene og sammen. Man kunne tydeligt se på Casper, at han var meget glad for denne "farvel ceremoni" og meget genert.

Efter at vi havde fået checket bagagen ind, fandt vi et sted hvor der kunne snakkes – inden vi skulle ind igennem paskontrollen. Da vi stod i kø for at komme ind i området, var det tid til et sidste farvel for denne gang – og Casper gav Dumm, begge piger og mosteren, en kæmpe klemmer.

Paskontrollen var en lang sej omgang – ufattelig så lang tid det tog, men vi kom igennem og igennem security uden problemer. Nu skulle vi bare vente til 01.20 hvor vi skulle med Thai Air.

Vi havde denne gang mange atmosfæriske forstyrrelser og ud over det indiske ocean oplevede vi et meget slet et. Flyet rystede helt vildt og pludselig "faldt" vi – der hørtes "hyl" i hele flyet. Stewarden der var på vej rundt med vin – satte sig straks på hug – og ganske kort tid efter var også de fastspændte.

Sådan havde vi flere forstyrrelser de næste 2 – 3 timer – dog ikke så voldsomme.

Søndag den 25. juni 2010

Velankommen til København og en langsommelig paskontrol, fik vi hurtigt udleveret vores bagage, og skulle nu igennem tolden – hvor der ingen personer var til stede – så det var også hurtigt overstået.

Da vi sad i Indenrigsterminalen, kom Jesper pludselig hen til mig, og fortalte at Casper var meget ked af det og græd – og inden ret længe kom Casper selv. De mange sidste indtryk, hans gensyn med Dumm og sine halv søstre – trængte til at blive "fordøjet". Jeg fik en god rolig snak med Casper hvorefter han faldt til ro igen.

I Billund fik vi lynhurtigt udleveret bagagen og igen ingen told – og fandt da også rimelig hurtig min far, der havde traileren med. Min mor ville i mellemtiden lave god mad til os alle – derhjemme i Sdr. Felding.

Derhjemme havde de haft travlt. Der var slået græs, hækken var klippet, flaget hejset – jo det var en velkomst der sagde "Spar 2" og ikke mindst var utrolig dejlig.

Midt under frokosten begynder Casper pludselig igen at græde, hvilket er total uforståelig for min mor og far – indtil jeg fortæller dem, at Casper har mødt Dumm og sine halvsøstre, og har noget der skal bearbejdes – mentalt.

Efter frokosten kørte mor og far hjem – da de mente vi trængte til noget hvile.

STATISTIK

Jeg har nu været i følgende lande og hovedstæder og fløjet med følgende flyselskaber:

Antal gange	Land	Hovedstad
8	Norge	Oslo
3	Holland	Amsterdam
4	Sverige	Stockholm
1	Belgien	
1	Finnland	Helsinki
?	Tyskland	Berlin
1	Sovjetunionen	Moskva
2	Polen	
1	Grækenland	Athen
1	DDR	
1	Cuba	Havanna
3	Østrig	(Wien)
3	Frankrig	Paris
1	Italien	
1	Spanien	Madrid
1	Jamaica	
3	England	London
1	USA-Florida	
1	Skotland	Edinburgh
1	Burma	
1	Monaco	Monaco
1	Paraguay	
9	Thailand	Bangkok
1	Argentina	
1	Indien	New Delhi
1	Estland	
1	Filippinerne	Manila
1	Letland	
1	Brasilien	Brasilia
1	Litauen	
1	Schweiz	
1	Laos	Vientiane
(1)	Cambodja (grænsen)	
2	Grønland	Nuuk
1	Island	Reykjavik
(1)	Kina (grænsen)	
1	Vietnam	Hanoi
1	Tjekkiet	Prag
1	Nepal	Kathmandu
1	Tibet	Lhasa
1	Ungarn	
1	Singapore	Singapore
1	Malaysia	
1	Hong Kong	Hong Kong
1	Macao	Macao
1	Taipei	Taipei
1	Sydkorea	Seoul
1	Japan	Tokyo
48	Lande	31 hovedstæder

SAS
Mærsk
Cimbrer Air
Cimbrer Sterling
Sterling
Thai Air
Britania Airlines
Varig
Aeroflot
Cubana Airlines
Fin Air
Lufthansa
British Airways Sunair
Air Greenland
Icelandair
KLM
China Air
Vietnam Airlines
Air China
Austrian Airlines
Jetttime

Og har sammenlagt ca. fløjet 454.259 km.

Destination	Land	Antal	Retur	Miles	Km	I alt	Total
Billund-København		18	17	119	220,388	3966,984	7713,58
Århus-København		1		83,2	154,0864	154,0864	154,09
Aalborg-Århus		1		64,8	120,0096	120,0096	120,01
København-Aalborg		1		131,7	243,9084	243,9084	243,91
Esbjerg-København		1	1	139,1	257,6132	257,6132	515,23
Skydstrup-København		2	1	116,5	215,758	431,516	647,27
København-Sønderborg		1		109,5	202,794	202,794	202,79
Karup-København		19	18	126,8	234,8336	4461,838	8688,84
København-Rønne		10	10	84	155,568	1555,68	3111,36
København-Athen	Grækenland	1	1	1186	2196,472	2196,472	4392,94
Billund-Oslo	Norge	2	1	276,6	512,2632	1024,526	1536,79
Notodden-Billund		1		238,3	441,3316	441,3316	441,33
København-Helsinki	Finland	1		504	933,408	933,408	933,41
Helsinki-Moskva	Rusland	1		622	1151,944	1151,944	1151,94
Kabarovsk-Leningrad	Rusland	1		3349	6202,348	6202,348	6202,35
Leningrad-København		1		617	1142,684	1142,684	1142,68
København-Bangkok	Thailand	6	5	4862	9004,424	54026,54	198097,33
Bangkok-New Delhi	Indien	1		1582	2929,864	2929,864	2929,86
New Delhi-London	England	1		3729	6906,108	6906,108	6906,11
London-København		1		545	1009,34	1009,34	1009,34
Billund-Gatwick	England	1	1	477	883,404	883,404	1766,81
Gatwick-Orlando	USA	1		4321	8002,492	8002,492	8002,49
Orlando-Montego Bay	Jamaica	1		631	1168,612	1168,612	1168,61
Montego Bay-Havanna	Cuba	1	1	393	727,836	727,836	1455,67
Montego Bay-Gatwick	England	1		4952	9171,104	9171,104	9171,10
København-Frankfurt	Tyskland	1	1	373	690,796	690,796	1381,59
Frankfurt-Bangkok	Thailand	2	2	4957	9180,364	18360,73	36721,46
Bangkok-Manila	Filippinerne	1	1	1191	2205,732	2205,732	4411,46
Billund-Amsterdam	Holland	2	2	268	496,336	992,672	1985,34
København-Amsterdam	Holland	1	1	348	644,496	644,496	1288,99
Amsterdam-Bangkok	Thailand	2	2	5095	9435,94	18871,88	37743,76
Bangkok-Hanoi	Vietnam	1	1	549	1016,748	1016,748	2033,50
Billund-Frankfurt	Tyskland	1	1	366	677,832	677,832	1355,66
København-Gatwick	England	1	1	545	1009,34	1009,34	2018,68
Gatwick-Sao Paulo	Brasilien	1	1	5128	9497,056	9497,056	18994,11
Sao Paulo-Rio	Brasilien	2	1	186	344,472	688,944	1033,42
Sao Paulo-Foz Do Iguacu	Brasilien	1	1	457	846,364	846,364	1692,73
Sao Paulo-Manaus	Brasilien	1		1476	2733,552	2733,552	2733,55
Manaus-Brasilia	Brasilien	1		1054	1952,008	1952,008	1952,01
Brasilia-Salvador	Brasilien	1		604	1118,608	1118,608	1118,61
Salvador-Rio	Brasilien	1		665	1231,58	1231,58	1231,58
København-Sdr.Strømfjord	Grønland	2	1	1851	3428,052	6856,104	10284,15
Sdr.Strømfjord-Nuuk	Grønland	2	1	171	316,692	633,384	950,07
Nuuk-Narsarsuaq	Grønland	1		256	476	476	476,00
Narsarsuaq-København		1		1889	3500	3500	3500,00
København-Rekjavik	Island	1	1	1173	2172,396	2172,396	4344,79
København-Prag	Tjiekiet	1	1	357	661,164	661,164	1322,33
Bangkok-Katmandu	Nepal	1	1	1218	2255,736	2255,736	4511,47
Lhasa-Katmandu	Nepal	1		402	744,504	744,504	744,50
København-Wien	Østrig	1	1	474	877,848	877,848	1755,70
Wien-Bangkok	Thailand	1	1	4567	8459	8459	16918,00
Bangkok-Singapore	Singapore	1	1	877	1624,204	1624,204	3248,41
Bangkok-Hongkong	Kina	1	1	1048	1940,896	1940,896	3881,79
Bangkok-Taipai	Taiwan	1		1342	2486	2486	2486,00
Taipai-Seoul	Sydkorea	1		800	1481,6	1481,6	1481,60
Seoul-Bangkok	Thailand	1		1977	3662	3662	3662,00
Bangkok - Narita	Japan	1	1		4645	9290	9290,00
I alt fly-kilometer							454.259